

סֵפֶר
זוהר לְפִוְרִים הַשָּׁלֵם

כֶּרֶךְ א'

כְּתָבֵי הָאֲרִיז"ל
לְפִוְרִים

סֵפֶר ב. הוא, זוהר האר"י לפורים חלק א', בו לקטנו מכתבי האריז"ל כל עניני מגילת אסתר וסודותיה, וכל המצוות הכלולות בה, עם כותרות תמצית הענין לכל קטע וקטע. וסידרנו לפי סדרים של הענינים, ועוד, וסידרנו כל דבר על אופנו, פתחנו כל הראשי תיבות, והוספנו כל המראה מקומות לתנ"ך וש"ס, ועוד.

כַּתְבֵי הָאֲרִיז"ל לְפֻרִים

From the writings of the Holy Ari on Purim

נֶעֱרַךְ עַל יְדֵי הָאֲדַמוּר מִהַאֲלֻמִּין, הָרַב שְׁלוֹם יְהוּדָה גְּרָאָס שְׁלִיט"א
נְשִׂיא מִפְּעַל הַזּוֹהַר הָעוֹלָמִי

By: Rabbi Shalom Yehuda Gross

English comments by: Zion Nefesh

שַׁעַר הַכּוֹנֵנוֹת

Gate of Meditation - Purim

דְּרוּשֵׁי פֻרִים

בְּעֵנִין בְּרַכָּה אַזְרוּנָה שֶׁל הַמְּנַלָּה

About the closing blessing that we recite after completing the reading.

בְּעֵנִין הַפּוּרִים: הַגָּה גָּסוּז בְּרַכָּה אַזְרוּנָה שֶׁל הַמְּנַלָּה הִיא זֹמַשְׁיָה מִטְּבִיעוֹת וְאִלוֹ
הֵם: הָרַב אֶת רִיבְנוּ וְהַדָּן אֶת דִּינְנוּ כֹּו, וְהֵם כְּנִגְדֵי זֹמַשְׁיָה גְּבוּרֹת הַנּוֹדְעוֹת, אֲשֶׁר
עַל יְדֵיהֶם יָרִיב אֶת רִיבְנוּ וְיִדְיִן אֶת דִּינְנוּ, כִּי בָּהֶם תְּלוּי הַדָּיִן וְהַנְּקָמָה. עוֹד עַל
עֵנִין עַל הַנְּסִים כֹּו:

כְּאֲשֶׁר רוּצִים לְחַזֹּר פָּנִים בְּפָנִים

וְעֵתָה נָבֹוא אֶל בְּאוּר עֵנִין יְמֵי פּוּרִים וְהַמְּנַלָּה וְהַמְּרַדְכֵי וּמַעוֹת מִגְּבַת פּוּרִים
וְהַמְּשִׁתָּה וְהַשְּׂמוּזָה. הַגָּה נִתְבָּאֵר אֲצִלְנוּ בְּדְרוּשֵׁי נִוְקָבָא דְזַעִיר אֲנָפִין וּבְעֵנִין מַעוֹט
הַיָּרוּז כִּי בְּכָל זְמַן שֶׁל הַגָּלוּת עוֹמְדִים זַעִיר וְנִוְקָבָא אַזְרוּר בְּאִזְרוּר כָּל יְמֵי הַזּוֹלָה,
לוֹלִי בְּשִׁיעוֹת הַתְּפִלָּה וּבְשִׁבְתוֹת וְכִיּוּצָא בְּזָה כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר שָׁם. וְהַגָּה כְּאֲשֶׁר
רוּצִים לְחַזֹּר פָּנִים בְּפָנִים צָרִיךְ שֶׁתְּקַדְּדִים בְּזוּיַת הַפְּלַת הַדְּוִרְמִיטָא עַל זַעִיר אֲנָפִין

כְּדֵי שְׂתַעֲשֶׂה הַנְּסִיחָה וְתִכְסַּל לְזוֹזֹר עִמּוֹ אַפִּין בְּאַפִּין כַּנּוֹכַר בְּדְרוּשֵׁי רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה:

לְקִרְאָת סוּף הַשְּׁבַעִים שָׁנָה שֶׁל גְּלוּת בְּכָל הָיָה דוּרְמִיטָא

The story in the scroll of Esther and the miracle of Purim was at the end of the seventy years of the Babillonyan exile. The correction of Zeir Anpin and Nukva started and the Israelites were in darkness but in the process of getting out of exile.

וְלִהְיוֹת כִּי עֲנִין מְרַדְכִי וְאַסְתֵּר הָיָה בְּסוּף הַשְּׁבַעִים שָׁנָה שֶׁל גְּלוּת בְּכָל כַּנּוֹדַע לְכֵן אִזְּ כָּבֵר בִּימֵיהֶם הַתְּזוּיִל עֲנִין תִּקּוֹן זְעִיר וְנוֹקְבָא כְּדֵי לְזוֹזֹר אַפִּין בְּאַפִּין וּיְנַאֲלוּ יִשְׂרָאֵל. וְעֲנִין הַתְּזוּלָה זֶה הוּא עֲנִין הַדּוּרְמִיטָא שְׁנַעֲשֶׂה אִזְּ בִּימֵיהֶם וְזֶה סוּד הַצָּרָה הַעֲצוּמָה שֶׁהִיָּתָה אִזְּ לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר עָלָיו נְאֻמָּר וְהִנֵּה אֵימָה וְזוֹשְׁכָה גְּדוּלָה כּוּ, וְאַמְרוּ רְבוּתֵינוּ וְכְרוֹנָם לְבָרְכָה וְזוֹשְׁכָה זֶה גְּלוּת מְדֵי שֶׁהוֹזִישָׁךְ עֵינֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְעֲנִינוּ הוּא כְּפִי שְׂאֵז הָיָה זְעִיר אַנְפִּין בְּסוּד הַדּוּרְמִיטָא. וְנוֹדַע כִּי הַבֵּן הַרְשָׁע הָיָה אוֹסְטוֹרְלוֹגוֹס גְּדוּל, כַּנּוֹדַע בְּעֲנִין וַיִּפֹּל פּוֹר הוּא הַגּוֹרֵל מִיּוֹם לְיוֹם כּוּ, וּבְפָרְט בְּמָה שֶׁכְּתוּב בְּסֵפֶר הַזֶּהר כִּי הוּא וְעִשְׂרֵת בָּנָיו כּוֹלְלִים כָּל עֲשָׂרָה קְלִיפִין הוֹזִיעִצוּנִים וַיִּדַע בְּזוֹכְמָתוֹ עֲנִין מַעוֹט הַשְּׁנִזּוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ עַל יִשְׂרָאֵל בְּיָמֵים הָהֵם לִהְיוֹתוֹ בְּבוֹזֵינָת הַשִּׁינָה, וְלָכֵן זוֹשֵׁב וְעָלָה בְּלִבּוֹ כִּי הַבֵּן מוֹכֵן לְאַבְדַּר שׁוֹנְאִיָּהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל:

הַמֵּן וְאַחֲשׁוּרוֹשׁ רָצוּ שֶׁלֹּא יִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַשֵּׁנִי ח"ו

Haman and Achashverosh didn't want to see the building of the second Holy temple. They were aware that the Israelites were in a state of sleep, darkness (Dormita) and wanted to take the opportunity to annihilate them before they 'wake up' to the Light.

וְזֶה סוּד עֲנִין וְכוּזוּ הַבֵּן עִם אֲזוּשְׁוֹרוֹשׁ אִם יַעֲלֶה בְּיָדָם עֲצָה זֶה וְהַשֵּׁיב לוֹ הַבֵּן יִשְׁנוּ עִם כּוּ, וְדַרְשׁוּ רְבוּתֵינוּ וְכְרוֹנָם לְבָרְכָה יִשָּׁן הוּא הַאֲלוּת שֶׁלָּהֶם וְהַבֵּן זֶה. וְלִהְיוֹת כִּי הַדּוּרְמִיטָא הַהִיא הִיא לְטוֹבָתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּדֵי שֶׁתִּנְסַר הַנְּקֻבָּה מְאֻזְרוּי וַיִּזְוּרוּ פָּנִים בְּפָנִים וּיְנַאֲלוּ יִשְׂרָאֵל וַיִּבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, לְכֵן הַתִּיעֲצוּ שְׁנֵיהֶם כִּי בְּזֵמַן הַהוּא שֶׁהַאֲלוּת שֶׁלָּהֶם הוּא יִשָּׁן יִקְדִּימוּ הֵם לְאַבְדַּר וְלִהְשִׁימֵד שׁוֹנְאִיָּהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּדֵי שֶׁלֹּא יִשְׂאָרוּ אֶפִּילוֹ מִתֵּי מַעֲט שִׁיָּהִיו רְאוּיִם לְגֻאֲלָה וְעַל יָדֵי כֵּן לֹא יִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וְנוֹדַעַת עֲצַת הַבֵּן מִן שְׂבִמְשֵׁי סִפְרָא בְּזֵן וְכַתְּבִיהֶם אֵל אֲזוּשְׁוֹרוֹשׁ הַנְּקֻרָא אֲרַתְנוֹשְׁשֶׁתָא בְּסֵפֶר עֲזָרָא, עַד שֶׁבִטְלוּ בְּנֵן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּרֵאוֹתָם כִּי הִגִּיעַ זְמַנּוֹ לִהְבֵּנוֹת וְדֵי בְּזֶה.

אף בזמן השינה כביכול, יש השגחה מבחינת נוקבא

The Nukva (female) doesn't sleep and there was a protection on the Israelites. By the merit of Esther they were saved.

והנה אף בזמן הדורמיטא אין הנקבה ישנה כי אז מסתלקין המוּוּזוּין בן זעיר אנפין ונכנסין בנקבה כדי להבנות ולתקן פרצופה, כדי שתוכל לזוזור אפין באפין, כנודע בענין דרוש השופר של ראש השנה, ובהכרוז יש הארה והשגחה זו על ישראל מצדה. וענין אותה הארה היתה ענין מרדכי הצדיק, כמו שינבאר בעזרת השם. וכראות הבן את מרדכי שעל ידו היתה הארה והשגחה על ישראל בזמן ההוא, נתעין עם זרש אשתו ושם"ה יועציו כו', ואמרו רבותינו זכרונם לברכה כי זרש אשתו היתה מכשפה גדולה ועצתה שקולה מכל שם"ה יועציו ועלתה עצתם להרוג את מרדכי ולהלותו על העין, הוא זנבה של נזוש המשרף רגל הקוף כמבאר אצלנו, וכנזכר בספר הזהר שיר השירים ודי בזה. ואם זוס ושלום ככה יעלה יוכל אזור כף לאבד את שונאיהם של ישראל. ואז השם יתברך ברזומיו האיר הארת נוקבא העליונה והיא גדולת מרדכי ואסתר, ועל ידם נושעו ישראל בן הצרה הגדולה ההיא כמו שינבאר וזה ענין מרדכי והארתו:

יסוד דאבא יוצא לחוץ מיסוד דרחל

דע כי הנה בזמן הדורמיטא דזעיר אנפין לא בלבד יוצאין המוּוּזוּין דזעיר אנפין מצד נצו הוד יסוד דאימא ונכנסין בנקבא רוזל בהיותה אזור באזור אלא (אף) גם המוּוּזוּין דבנצו הוד יסוד דאבא בסוד (בראשית ב' כב) ויבן ה' אלקים את הצלע דא אבא ואימא, ונמצא כי כמו בהיות המוּוּזוּין ההם תוף זעיר אנפין היו יוצאים מהם שתי הארות לזוין, ובמוזינת הארת המוּוּזוּין דאבא יוצא יעקב מצד פנים דזעיר אנפין, ובמוזינת הארת מוּוּזוּין דאימא יוצאת רוזל מצד אזוריו, גם עתה יוצאות מרוזל נוקבא דזעיר אנפין שתי הארות אלו גם כן בלי ספק, ולא עוד אלא שבהיות מוּוּזוּין הנזכרים תוף הנקבה נתוספה בוזינת הארה שלישית מזה שאין כן בהיותם תוף זעיר אנפין, והוא כי הנה בהיותם תוף זעיר אנפין היה היסוד דאימא נשלים בוזזה דזעיר אנפין, והיסוד דאבא שהוא יותר ארוך כנודע היה נשלים בסיום היסוד דזעיר אנפין ממש, ולא היה יוצא מוּוּזוּין ליסוד כלל, אבל עתה בהיותם המוּוּזוּין תוף הנקבה, אשר היסוד שלה נוקביי קצר, מוכרוז הוא שהיסוד דאבא יתפשט ויצא מוּוּזוּין ליסוד נוקבא ולזוין ונתגלה הארתו בגילוי גמור לגמרי. ונודע כי מזה שהיה מתלבש ביסוד דזעיר אנפין הוא בוזינת

הַעֲטָרָה שֶׁל הַיְסוּד דְּאַבָּא שֶׁהוּא בְּזוּינַת מַלְכוּת דְּאַבָּא, וְאִין סִפְקָא כִּי הָאָרָה זֵו הַגְּזֵלִית מִמַּלְכוּת דְּאַבָּא הִיא הָאָרָה גְּדוּלָה עַד מְאֹד:

שְׂרַשׁ נִשְׁמַת מְרַדְכֵי

The root of the soul of Mordechai was from Malchut of Chokmah.

וְהִנֵּה שְׂרֵשׁ נִשְׁמַת מְרַדְכֵי הִיְתֵה מִן הַהָאָרָה הַהִיא, וְלִכְּן עַל יְדוֹ הִיְתֵה תְּשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּזִמְנָן הַהוּא, וְזֵה גְרַמּוּ בְּשֵׁם מְרַדְכֵי מִמֶּשֶׁ, שִׁאֲמַרו רַבּוֹתֵינוּ וְכַרּוּנָם לְבִרְכָה שֶׁהוּא לְשׁוֹן מִיָּרָא דְכֵיָא, מִ"ר דְכ"י, וְהוּא תַרְגּוּם מִר דְרור (שְׁמוֹת פֶּרֶק ל' כ"ג) וְאִתֵּה קִזּוּ לָךְ בְּשָׁמַיִם רֵאשֵׁי מִר דְרור וְזִמְשֵׁי מֵאוֹת וְקִנְמָן בְּשֵׁם מִזְעִיתוֹ וְזִמְשֵׁים וּמֵאֲתִים וְקִנְיָה בְּשֵׁם וְזִמְשֵׁים וּמֵאֲתֵה, גַּם נִקְרָא מִר עוֹבֵר, וְהִעֲזִין הוּא כִּי הַהָאָרָה הַגְּדוּלָה הַהִיא הִיא מִר דְרור וְךָ וְנִקְיָ בְּתַכְלִית הָעוֹבֵרֵת מִפִּי יְסוּד דְנִקְבָא וְלִזְוִין. וְזֵה סוּד פְּסוּקָא (שִׁיר הַשִּׁירִים פֶּרֶק ה' ה') וְיָדֵי נְטָפוּ מִר כּו' עוֹבֵר:

וּמְרַדְכֵי יֵצֵא מִלְפָּנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וְחִוּר וְעֲטָרַת זָהָב גְּדוּלָה וְכוּ' Mordechai was raised to be second to he King. He 'came out' (Esther 8:15) and his level was revealed.

וּבִזְהָ תַבִּין מַעֲלַת מְרַדְכֵי שֶׁעֲלָה לְבְּזוּינַת מַלְכוּת וּמִשְׁנָה לְמַלְכָּךְ וְזֵה סוּד הַפְּסוּקָא (אֶסְתֵר פֶּרֶק ז' טו) וּמְרַדְכֵי יֵצֵא מִלְפָּנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וְזוּר וְעֲטָרַת זָהָב גְּדוּלָה. וְהַמְשִׁכִּיל יִבִּין כָּל פֶּרְטֵי הַפְּסוּקָא זֶה עֲנִין יֵצִיאָה זֵו מִלְפָּנֵי הַמֶּלֶךְ הִיא רְיוּל, וְעֲטָרַת זָהָב גְּדוּלָה מַצַּד עֲטָרַת יְסוּד דְאַבָּא, וְלִכְּן נִקְרָא גְּדוּלָה כִּי הוּסַד וְהוּזְכְּמָה נִקְרָא גְּדוּלָה בְּסוּד הַגְּדוּל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא. גַּם הַמַּעֲמִיק יִשְׁכִּיל הִיּוֹתוֹ מִשְׁבֵּט בְּנִימִין וְדִי בִזְהָ, וְזֵה סוּד קְרִיאַת הַמִּגְלָה וְגַם הַתְּפִשְׁטוּתָהּ בְּעַת קְרִיאַתָּהּ לְטַעַם פְּרָסוּם הַגָּס, וְהוּא עֲנִין הָאָרַת עֲטָרַת מַלְכוּת דְאַבָּא הַמְתַּגְּלִית וְיוֹצֵאָה לְזוּיָן, וְלִכְּן נִקְרָא מִגְלָה לְשׁוֹן גְּלוּי וְצָרִיף לְזְכוּתָהּ וְלְפִרְסוּמָהּ.

מְגָלָה הִיא סוּד שְׁלֶשֶׁה מוֹחִין הַמְתַּגְּלִים

Numerical value of 'scroll' (without the Yod) is 78 and equal to three times YHVH. It reveals the three leveles of Light that is in Chokmah, Binah and Da'at.

גַּם מְגָלָה בְּלֹא יוֹד הִיא עוֹלָה בְּגִימְטְרִיא ע"ז, כְּמִנְיָן שְׁלֹשׁ הַיּוֹדִית כ"ו כ"ו כ"ו, שֶׁהֵם עֲנִין שְׁלֹשָׁה מוֹזוּזִין דְּזוּכְּמָה בְּעֵת דְנִצְוּ הוּד יְסוּד דְאַבָּא הַמְתַּגְּלִים שֶׁם בְּמַלְכוּת הַהוּא. וְזֵהוּ עֲנִין הִיּוֹת הַמִּגְלָה נִקְרָא אֲגַר"ת וְנִקְרָא סִפֵּר וְיֵשׁ לָהּ דִּינִין כְּתוּרָה שְׁבַכְתָּב, כִּי סִפֵּר הַתּוּרָה הוּא יְסוּד דְאַבָּא הַנִּקְרָא תּוּרָה שְׁבַכְתָּב עוֹרַת

ספר כּעִין ו' אַרוּכָה, וְהַמְגִלָּה הַיְחָאָרָה הַיּוֹצֵאָה מוּזוּזִין לְיִסוּד כְּנֹפֶר, וְגַם הוּא אַרוּכָה בְּצוּרַת ו' וּבְצוּרַת מְגִלָּה אַרוּכָה וְדִי בְהַעֲרוֹת אֵלּוּ אֵל הַמִּשְׁכִּילִים:

גְּדֵל הָאוֹר שֶׁל פּוּרִים בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה

Purim reveal the unification of Zeir Anpin and Malchut that came face to face after the sleep state (Dormita). This event is repeated every year when we celebrate Purim.

וְאַמְנָם הָיִיתָ יְמֵי הַפּוּרִים הָאֵלּוּ זַעֲשִׂים בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה וְכֵן הַסְּפִיקָה לַעֲשׂוֹת בְּזִמְנָה הַהוּא לְבַדּוֹ, הַטַּעַם הוּא כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרוּזְמוֹ רָצָה שְׂאוֹתָהּ הַהָאָרָה הַמְתוֹדֵשֶׁת בְּהִיּוֹת הַמוּזוּזִין דָּאֶבָּא וְאִיבָא תוֹר הַנְּקֻבָּה בְּזִמְנָה דוֹרְמִיטָה זְעִיר אֲנָפִין לֹא תִתְבַּטֵּל לְעוֹלָם בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בְּיָמֵים הָהֵם עֲצָמָם, כִּי הִנֵּה אֲזוּר דוֹרְמִיטָה זוּזוּרִים פְּנִים בְּפָנִים וְהַמוּזוּזִין הֵם בְּזְעִיר אֲנָפִין וְאִין בְּזוּיַנְתָּ הַהָאָרָה זוּ יוֹצֵאתָ אִין כָּל כְּנֹפֶר לְעִיל, וְהָאָרַת מְרַדְכִי מִתְבַּטֵּלָת לְזַמְרִי וְנִעְלָמָת בְּפָנִים, וְרָצָה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁבְּכָל שָׁנָה בְּיָמֵי הַפּוּרִים כִּיּוֹצֵא בְּהֵם אֵף אִם יִהְיֶה זְעִיר וְנִקְבָּא פְּנִים בְּפָנִים הַתְּגִלָּה הַהָאָרָה הַנְּזַכֶּרֶת בְּיָמֵים הָהֵם וְכֵן תִּתְבַּטֵּל. וְהַעֲנִין הוּא כִּי בְּכָל שָׁנָה בְּיָמֵים הָהֵם כֹּאֲשֶׁר יִכְנָסוּ הַמוּזוּזִין בְּרוּזָל בְּסוּד דוֹרְמִיטָה דְזְעִיר אֲנָפִין אֵף עַל כִּי שְׂאוֹר כֶּף יוּזוּרוּ פְּנִים בְּפָנִים לֹא תִתְבַּטֵּל הַהָאָרָה הַנְּזַכֶּרֶת וְהַשְּׂאָר שֶׁם קִיַּיְמָת וְנִרְשְׁמָת אֵף גַּם אֲזוּר הַסְּתַלְקוֹת הַמוּזוּזִין הָאֵלּוּ מִבְּנֵה יוּזוּרוּ בְּזְעִיר אֲנָפִין:

וְזַכְרָם לֹא יִסוּף מִזְרַעֵם

In the future all Torah books will be canceled except for the scroll of Esther because the Light that revealed was great.

וְזֶה סוּד מַה שֶׁאָמַר הַכְּתוּב וְזַכְרָם לֹא יִסוּף מִזְרַעֵם (אֶסְתֵּר פָּרַק ט' כּוּז), כִּי אוֹתָהּ הַהָאָרָה הִיא עֲטֵרַת הַיִּסוּד הַזְּכָר דָּאֶבָּא הַנְּקֻבָּא זְכָר כְּנֹדַע וְזַכְרָם זֶה לֹא יִסוּף מִזְרַעֵם בְּיָמֵי הַפּוּרִים שֶׁבְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה כְּנֹפֶר. לְכֵן לְעֵתִיד לְבֹא כָּל הַסְּפָרִים יִתְבַּטְּלוּ זוּזִין מִמְגִּלַּת אֶסְתֵּר וְהַטַּעַם הוּא כִּי לְעוֹלָם לֹא הָיָה גֵס גְּדוּל כֹּזָה לֹא בְּשִׁבְתוֹת וְכֵן בְּיָוִם טוֹב לְהַתְקִים הַהָאָרָה זוּ אֵף אֲזוּר הַסְּתַלְקוֹת הַמוּזוּזִין מִן הַנְּקֻבָּה אֶלָּא בְּיָמֵי הַפּוּרִים בְּלְבַד, וּבְזוּיַנְתָּ זוּ יֵשׁ יִתְרוֹן גְּדוּל אֵל פּוּרִים עַל כָּל שְׂאָר הַיָּמִים אֶפִּילוּ בְּשִׁבְתוֹת יוֹם טוֹב:

כְּדִי לְקַיֵּם הַהָאָרָה הַנְּזַכֶּרֶת צְרִיף לְקַיֵּם שְׁלֹשׁ מַצּוֹת
מְגִלָּה לְגִלּוֹת אֶת יִסוּד דָּאֶבָּא

To connect to the light that is revealed in Purim we need to fulfill the three actions.

re-reading of the Megila (Scroll), meal and gift for the poor.

והנה בכל שנה בימי הפורים כדי לקיים ההארה הנזכרת אנו צריכין לעשות שלש מצות, והם קריאת המגלה, כדי להמשיך ולגלות ההארה הנזכרת היוצאת לזווג בגילוי:

מתנות לאביונים שנותן אבא לרחל

Gifts to the poor draw light from Chokmah to Malchut.

והנה צריכות שתי בוזינות אנורות, והם אלו הראשון בוזינת ההארת היסוד ההוא דאבא ברזול לצרף תקון בגין פרצופה, כי לכן נכנסים המוזזין הנזכרים בה כדי להגדילה ולעשותה פרצוף כנזכר, וזה נעשה בסוד מתנות לאביונים, כי רזול נקראת עני ואביון, והיסוד דאבא הנקרא צדיק, נותן לה צדקה ומתנות, והארות הנה מתקיים על ידי שאנו נותנים למטה מתנות לאביונים ועל ידי מצוה זו נעשה הגמלה למעלה. ובוזינה השנית היא, כי אזור שנתקן פרצוף רזול עצמו על ידי הצדקה ומתנות לאביונים, עוד צריך הארה שתתקיים בה בסוד המוזזין עצמן שכל המתלבשין תוף פרצוף עשר ספירות שלה בעת הדורמיטא כנודע. וצריך שתתקיים הארה הנזכרת במוזזין שלה כל הימים ההם הנקרא פורים, וישאר קיימת שם אף גם אם יסתלקו המוזזין דאבא ואיבא אזור הדורמיטא ותזוזר פנים בפנים, ועם כל זה תשאר הארה המוזזין ההם קיימים במוזזין שלה ולא יסתלקו לזמרי כבשאר הזמנים כנזכר לעיל:

סעודת פורים משתה ושמחה - המזחין דרחל

Meal draw the light from YH that is Chokmah and Binah.

וענין זה תלוי בקיום מצוה אזורת והיא לעשות סעודת פורים משתה ושמחה, וזו ענין אכילה ושתייה כמבואר אצלנו שהמוזזין של הנקבה נקרא י"ה י"ה, ונעשים בבוזינת י"ה, והם נמשכין בה על ידי אכילה ושתייה. וזהו פירוש אכילה, אכ"ל י"ה. שתייה, ש"ת י"ה. כי על ידי המאכל והמשתה נמשכין לה מוזזין הנקרא י"ה. גם נרמזה היא עצמה במלת אכילה שהיא בגימטריא אדני עם הפולל, לרמז כי אלו המוזזין של י"ה הנמשכין על ידי האכילה הם בנקבה הנקראת אדני":
אסתר

The name Esther conceals the inner light of the Y of ADNY

גם אסתר היא בגימטריא תרס"א והנה שם אדני במלואו הוא תרע"א והנה שם

אֶסְתֵּר זֹסֶרֶה י' וּבְתוֹכָהּ מִסְתַּתֶּרֶת הַנִּזְקָהּ הַפְּזִימִית עֲצֻמָּה הַנִּזְקָרָאֵת י' שֶׁל אֲדֹנָי
הַנִּזְקָרָאֵת אֶסְתֵּר עַל שֵׁם שְׂמִסְתַּתֶּרֶת:

עד כאן הגיעו דרושי הרב זל"ה בשער הפונות
עד כאן הגיעו דרושי הרב זל"ה. וענין משלוח מנות איש לרעהו לא נתבאר
מפי הרב זכרוננו לברכה, ושמו רמז לענין הארת יסוד הדכורא הניתן ליסוד
הנזקבא והם נקראים איש לרעהו יסוד ליסוד פנלע"ד. אמר שמואל עד כאן
הגיעו כל ספר הדרושים של הרב זל"ה ולא הפלתי דבר אזור מדבריו ארצה,
תהלה להשם יתברך:

מנות ומתנות

Giving gifts and food for the poor and for friends connect Yessod of Chokma to Yessod of
Zeir Anpin

מנות ומתנות, אמרו רבותינו זכרונם לברכה שתי מנות לאיש אזור ושתי מתנות
לשני אביונים, והנה יש לראות למה ברעהו אמר מנות באות תנו אנות,
ובאביונים שתי אותיות תנו. האמנם כבר ידעת כי היסוד נקרא איש, ועיקר
הארת יום זה הוא גלוי יסוד אבא והוא זכר, ובהיותו מלבש בתוך יסוד דאימא,
לכן אמר מנות בתנו אזור כי אות תנו מצד הנזקבא, באפן כי שתי מנות הם אזור
מצד אבא שהוא מינ' דמנות כאשר ידעת, ואזור מצד היסוד דאימא כנזכר
לעיל, והם איש שהוא יסוד דאבא לרעהו שהוא היסוד דזעיר אנפין, כי אם
היות אבא גדול הנה בהיותו יורד למקום יסוד זעיר אנפין נקרא רעהו על דרך
הזעיר אנפין כשיורד בנצירה שנאמר עליו שלף איש זעלו ונתן לרעהו (רות פרק
ד' ז')

מתנות לאביונים

The gift for the poor support Netzach and Hod

ומתנות לאביונים הם מצד אימא ולכן הם שני תו"ן, כי הם מצד הנזקבא, והם
שתי מתנות לשני אביונים שהם נצחו הוד שהם אביונים, כאשר ידעת בסוד
הערבה לא ריון ולא טעם ונקראו אביונים כי אימא עד הוד אתפשטות:

כל הפושט יד נותנים לו

On Purim we should not ignore people that ask for charity.

וגם מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה כי בימי הפורים נותנים לכל מי שפושט ידו, הענין הוא כי הגבאי של צדקה הוא היסוד ובימי הזוול אשר הוא יסוד דועיר אנפין צריף לראות לבי נותן הצדקה, אבל עתה שהוא יסוד האפא הארה גדולה אין להקפיד אלא כל מי שפושט ידו נותנים:

חזיב אינש לבסומי בפוריא

The sages said that we should get drunk on Purim in order to elevate sparks of light from the Klipah.

ומה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה חזיב אינש לבסומי בפוריא עד שלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי כו', הפונה הוא כי לעולם תוף הקליפה יש ניצוץ של קדושה המאיר בתוכה ומוזיה אותה, ולכן צריף לומר ברוך המן להמשיך אל הניצוץ שהוא אור, ולכן צריף לומר בלא פונה אזור שהוא שפור ויפא מדעתו, שאם יהיה זוס ושלום בכונה יאיר גם אל הקליפה זוס ושלום. ונלעד כי כשאנו ממשיכין אור מוזו הבינה ברוזל על ידי שתית מין ברבוי גדול יש הארה גדולה שיש בה כוז להאיר גם אל הניצוץ שהוא אשר בתוף הקליפה:

שתיה מרבה מאכילה

When we eat we meditate on YH as יה יח and consider them of Chokmah, 72. when drinking meditate the same letters but consider them of Binah, 63.

וצריף לכון באכילה בשני אותיות י"ה דיודין, ולכון שהם של ע"ב, ובשתיה לשני י"ה של ס"ג, שעולים כמנין יין, כזה יו"ד ה"י יו"ד ה"י, ולכון להמשיך אליה מוזוין דזכמה על ידי אכילה, ומוזוין דבינה על ידי שתיה, ולהיות כי הנקבא גוברת מוזוין בינה גובר, ולכן צריף השתיה מרבה מן האכילה. וזהו אכילה, אכ"ל י"ה. שתיה, ע"ת י"ה. רצה לומר, שימשכו אליה המוזוין אשר כולם בסוד י"ה, כמבואר אצלנו במקום אזור שהם בסוד זכמה ובינה הנקרא י"ה י"ה, כי הדעת שילה היא ק"ל ולית בה אלא גהירו דתרין מוזוין גליפין בה כמבואר אצלנו במקום אזור:

אסתר בגימטריא שושנה

Esther numerical value 'Rose'.

אסתר בגימטריא שושנה, גם אסתר בגימטריא תרע"א, כמנין אדני במלואו, הפונה הוא כי פשישראל עונים קדיש ואומרים אמן מקבלים או הארה משני

[שמות] א"ל. אֶזְרָא שֶׁל זְעִיר אֲנָפִין שֶׁהוּא אֵל רוּחוֹ וְזִנּוֹן (שְׁמוֹת פָּרָק ל"ד ו'). וְאֶזְרָא מֵאֲרִיף אֲנָפִין שֶׁהוּא מִי אֵל כְּמוֹת (מִיכָה פָּרָק ז' י"ז), וּפְרוּשׁוֹ: אֵל שֶׁל אֲרִיף מֵאֲרִיף בְּאֵל שֶׁל זְעִיר אֲנָפִין, וְאֶזְרָא שֶׁל זְעִיר אֲנָפִין מֵאֲרִיף בְּזִנְיָא פְּנִים בְּפְנִים, לָפִי כִי אֵל הוּא בְּפְנִים, וְהָאֲרָה הוּא בְּפְנִים, וְאָלוּ הַשְּׁנַי אֵל בְּמִלּוּאָם עוֹלִים עִ"ע זְהוּרִין. וְהָאֲרָה הַזִּנְכָרָת הוּא בְּעִנְיַת אֲמֵן, וְלָכֵף אָמַר דּוּד עָלְיוּ הַשְּׁלֹם (תהילים פג יז) מִלֵּא פְּנִיָּהֶם קָלוּן, זֵו אֲמֵן, כִּי מֵאֶזְרָא שֶׁהֵם לֹא הָאִירוּ בְּאֲמֵן שְׁנַי אֵל, אֶזְרָא שֶׁל אֲרִיף וְאֶזְרָא שֶׁל זְעִיר אֲנָפִין, מִלֵּא פְּנִיָּהֶם קָלוּן, שְׁלֹא רְצוּ לְקַבֵּל מֵאֵל הָעוֹלָה קַפ"ה, יִהְיוּ לוֹ קָלוּן שְׁעוֹלָה גַם בֵּן קַפ"ה עִם הַכּוֹלָל:

וּיְבָקְשׁוּ שְׁמֵךְ ה'

וּיְבָקְשׁוּ שְׁמֵךְ ה' (תהילים פָּרָק פג יז), פִּירוּשׁ כִּי שְׁמֵךְ הוּא הַמְּלָכוּת, שְׁזָקָרָא שֵׁם, וְהוּא אֲדָנִי וְהוֹי"ה שְׁעוֹלִים אֲמֵן. וְהִנֵּה אֶסְתֵּר הַמְּלָכָה כְּאֶשֶׁר לְבִשָּׁה בְּגָדֵי מְלָכוּת וּבָאָה לְדַבֵּר אֵל הַמֶּלֶךְ וּפְשָׁעֵנָה לְבֵית עֲבוּדָה זָרָה מִקוּם הַקְּלִיפוֹת, הוֹסֵר הָאֲרָת אֲרִיף, וְלֹא נִשְׁאַר בָּהּ רַק הָאֲרָת זְעִיר אֲנָפִין, שִׁאֵם לֹא הִיָּתָה לָהּ הָאֲרָה אֲפִילוּ מִזְעִיר אֲנָפִין הִיָּתָה שְׁזוּזָרָה וְלֹא יִרְקָקָתָה, וְלָכֵן הִיא אֲמָרָה אֵלֵי אֵלֵי לְמָה עֲוֹבְתָנִי (תהילים פָּרָק כב ב'), שְׁאֶזְרָא מֵאֵלוּ הָאֵלֵי שֶׁהוּא שֶׁל אֲרִיף לְמָה עֲוֹבְתָנִי, וְלֹא הָאִירוּ לָהּ שְׁנֵיהֶם יוּזָר:

פְּרֵי עֵץ זַיִים

Fruit of Tree of Life

שְׁעַר רֵאשׁ זוֹדֵשׁ זִנְכָּה וּפּוּרִים - פָּרָק ה':

מִתְחִיל הַתְּקוּן

Purim is in the secret of correcting Zeir Anpin

סוּד הַפּוּרִים. סוּד הַפּוּרִים הִנֵּה זוֹדֵעַ, כִּי כָּל זְמַנֵּי הַגְּלוּת, עוֹמְדָת הַזִּנְכָּבָא רְזוּל עִם זְעִיר אֲנָפִין, אֶזְרָא בְּאֶזְרָא. אֲמֵנָם אִזְ הִיא בְּסוּף אֹתָן הַשְּׁבָעִים שְׁנִים שֶׁל גְּלוּת בְּבָבֶל כְּזוֹדֵעַ, וְאִזְ הִיא מִתְזוּזֵל לְמַעְלָה לְעִשׂוֹת תְּקוּן, כְּדִי לְהַזְזִירָם פְּנִים בְּפְנִים, אִזְ הוּא צְרִיף הַפְּלַת דְּרוּמִיטָא בְּזְעִיר אֲנָפִין. שֶׁהוּא הַסְּתַלְקוֹת הַמְּזוּזִין מִן הַזְעִיר אֲנָפִין, וְנִכְנָסִים תוֹף רְזוּל, וְנִתְקַנְתָּ פְּרָצוּפָה, וְעַל יְדֵי זֶה יִכּוֹלָה לְזוּזָר אֶזְרָא כְּ פְּנִים בְּפְנִים:

סוד היין מהחברים

The Secret of wine that we drink on Purim is reference to Gevura. The miracle was that the Israelites could kill the hated of the other side. The joy is expressed in wine.

(מהחברים: ענין פורים בהוד ענף גבורה, סוד יין הרומז בגבורה. לכן הייס בדם, שהרגו בשונאיהם, וגם השמוזה הוא ביינ):

בימי מרדכי הדורמיטא

והנה או בימי מרדכי, היה סוף זמן הדורמיטא של זעיר אנפין, וסוד שאמר המן ישנו עם אזור מפור ומפרד (אסתר פרק ג' ז'). אמרו רבותינו זכרונם לברכה על ישנו, שאמר המן, אלהיהם ישן הוא, פירוש ישן הוא המלך שלהם שהוא זעיר אנפין כנזכר לעיל. וזהו הדורמיטא, וכיון שהוא ישן, ורועה לזוזר פנים בפנים לזוזר ולבנות בית המקדש פעם שנית (וזהו (אסתר פרק ו' א) גדרה שנת המלך, מלכו של עולם, כי זזרו המוזין בו, ונתעוררו. וזה סוד ונהפוך הוא (אסתר פרק ט' א), דהינו שנהפך הוא על ידי אבא, הנקראת הוא, ונתלבנו ונתמתקו דיינו), אם כן נבטל בבטול עצתו של יתברך, ולא יבנה בית המקדש בימי זוס ושלום, דהינו מלכות הנקראת מקדש, בסוד מקדש אדני (שמות פרק טו יז):

יסוד אבא המתגלה

והנה בהיותן הנצו הוד יסוד אבא נכנסין תוף רזול, בהיותה באזור הזעיר אנפין, היה גם הנצו הוד יסוד דאבא נכנסין בה גם כן, נמצא כי כמו שבזמן היות המוזין תוף זעיר אנפין, היו יוצאין שתי האורות, אוחת של רזול מאזוריו של זעיר אנפין, ואזור מלפניו לשל יעקב, גם עתה יוצאין מן רזול שתי הארת אלו. אמנם יש עתה בזינה אזורת זודשה לצמרי, אשר לא נמצאת בהיותן המוזין תוף זעיר אנפין, כי כבר נתבאר, כי בהיותן המוזין תוף זעיר אנפין, היה מסתים יסוד אבא תוף זעיר אנפין במשי, בסיום יסוד זעיר אנפין, ובתלבש בתוכו. אמנם עתה אשר המוזין הם ברזול, הנה היסוד שלה הוא קצר, ואינו ארוך ובתפשט כמו היסוד של הזכר, נמצא כי כשנכנסין נצו הוד יסוד דאבא בתוכה, הנה היסוד דאבא יוצא ובתפשט זווין מן היסוד שלה, ואינו מתלבש תוף היסוד שלה, והנה מתגלה למטה לצמרי:

מתגלה הארת אבא אשר הוא טמיר וגניז מכולהו

The light of Yessod of Chokmah is revealed to Malchut and Mordechai with his purity draws from that light.

אמנם בזווגת הארה זו לא נמצא בזעיר אנפין ככל בשיום זמן, לטעם הנזכר לעיל שיסודו ארוך, אמנם זאת בזווגתה של יסוד דאבא, שמתגלה לזווג מיסוד דרוזל, ודאי שהיא הארה גדולה מאד, שמתגלת הארת אבא אשר הוא טמיר וגניז מכולהו. והנה בזווגת מרדכי, הוא סוד הארת יסוד אבא המתגלה בהיותו ברוזל, כי מרדכי בא מאותו הזווגתה, ובשם יזק שרש נשמתו, וזה סוד מרדכי, מרא דכיא, מר טהור, שהוא זך ונקי וב"ר, (ספרים אחרים: שלא נשברו מעולם בעולם התהו, ונשאר זך ונקי) מצד אשר הוא היסוד דאבא. וזה סוד ואעבעתי מור עובר (שיר השירים פרק ה' ה'), והמבין יבין בסוד אעבעות שהוא מר עובר, (שהם זכמה בינה דעת דאבא ואמא, אזור כה מתלבשים בנצחו הוד יסוד שלהם בנקבא) כי הם עוברים ויוצאים לזווג, על פנות המנועול, והבין זה. (ספרים אחרים: ובראשי הוא היסוד אמא. ספרים אחרים: ובראשי אעבעות, כי שם פרקין עליונים דאריה אנפין, אשר שם זכמה בינה דעת דאבא ואמא, ושם היסוד דעתיק, וגם נתגלה במצוח):

השם יתברך רוצה להטיב עמנו, ולהאיר לנו בכל זמן וזמן, ובכל שנה ושנה בימי הפורים האלה, שאז נעשה הנס, ותמיד בימים האלה יתגלה אותו הארה של מרדכי God gives us the opportunity in Purim to connect to that special light revealed by Mordechai. The Light of the miracle of Purim appears every year for us. Because this light is higher than the one on Shabbat and Holidays, it will keep coming even after the Final Redemption.

הנה המן הרשע, רצה לאבד הארת אלו, ולהרע מרדכי הרמוז בהארה זו, כדי שיתבטל בגין פרעוף נוקבא הנקרא רוזל, ולא יבנה בית המקדש זוס ושלום. והשם יתברך ברוזמיו רצה להטיב עמם יותר מכל אשר היה בתזוזה, שכמוה לא נהיתה מימי קדם, והוא, כי הלא הארה זו של מרדכי, אינה יוצאת רק בהיות סוד זמן דרומיטא, אמנם אזור כה בשם זוזורים פנים בפנים, ומסתלקין הנצחו הוד יסוד דאבא ואמא, עם המוזוין מן הנקבא רוזל, וזוזורין ונכנסים תוך הזעיר אנפין כנודע, הנה אז שמתבטל הארה זו של מרדכי, בלי ספק. והשם יתברך רוצה להטיב עמנו, ולהאיר לנו בכל זמן וזמן, ובכל שנה ושנה בימי הפורים האלה, שאז נעשה הנס, ושתמיד בימים האלה יתגלה אותו הארה של מרדכי, אפילו אזור היותן פנים בפנים, ותשאר קיימת תמיד. והנה הארה הזאת לא היתה, לא בשפת ולא בימים טובים, אלא בפורים לבד, זה שאמרו רבותינו

זכרונם לברכה כל המועדים עתידים לבטל, זווין מן הפורים, שיאמר וימי הפורים לא יעברו וכו' (אסתר פרק ט' כז), והבין מה שיאמר לא יעברו מתורה, כי תמיד נשאר הארה זו בזמן הזה של ימי הפורים, ולא תבטל אף גם בזוהר תורה ועיר אנפין פנים בפנים, כי היא הארה אשר מעולם לא נהיתה כמוהו:

וזכרם לא יסוף מזרעם
זה סוד וזכרם לא יסוף מזרעם (אסתר פרק ט' כז), פירוש - כי אותו היסוד של אבא, הנקרא זכרם, לא יסוף ולא יפסק מזרעם של ישראל תמיד, כי בכל ימי הפורים האלה, יהיה אותו הזכר קיים, ונתגלה אותו הארה:

המגלה היא סוד יסוד דאבא

The scroll of Esther is the secret of the Light of Yessod of Chokmah
זוה סוד מגלת פורים, שלא תבטל, כי אותו היסוד של אבא, הוא סוד מגלת פורים כנזכר לעיל, ונודע כי סוד מגלת התורה, הוא מציאת יסוד דאבא, תורה שבכתב, אותה הארה היתרה היוצאת לזווין של יסוד רזזל נוקבא, נקרא מגלת פורים, שהוא ארוך המיון המגלה בצורתה. והענין הוא, כי כל אותן ההארות לא גסתלקו מן רזזל בזוהרתו פנים בפנים, רק כל הארת ישארו בה, אפילו אזור סלוק המוזוין במנה כנזכר לעיל:

מגלה מלשון גלוי

Megila מגילה, 'scroll' is from the root of גלוי, 'revelation'.
גם מגלה, פירוש לשון גלוי, ופירוש מציאת יסוד דאבא המגלה. גם מגלה זוסר יו"ד, גימטריא ג"פ הו"ה, שם סוד שלש מוזוין דהויות של זכמה בינה דעת דנצחו הוד יסוד דאבא המתגלין בה. (א):
הגהה (א) הגהה. אפשר, כי לפי שיסוד המכריע הוא, וכולל נצחו הוד, לכן בהתגלות יסוד דאבא, מתגלין גם הנצחו הוד שהם זכמה ובינה דרזזל עתה):

מתנות לאביונים, לתקן ולבנות את פרצוף הנוקבא

The gifts, charity, Tzedakah given on Purim connect us to Yessod and a righteous is the aspect of Yessod.

אמנם כדי לקיים אותה הארה של מרדכי ברזזל ביום פורים, לכן אנו נותנים צדקה לעניים, כדי שבכחו הצדקה ההיא, תנתן גם אותו הצדקה מן היסוד

דאבא הנקרא צדיק, לרוזל הנקראת צדק, וזהו לענין תקון פרוצוף של רוזל עצמה, על ידי צדקה, דהא בהתנוברות צדק וצדיק, נקראת צדקה:

אכילה ושתייה, להמשיך מוחין לנוקבא אמנם יש בזינה אונרת, והוא הארת מוזון שהיה לה בעת הדורמיטא, וכונתו הם, שאותן הארת ישארו, גם במוזון שבה, ולא בסוד תקון הפרצוף עצמו, וזה געשה על ידי הצדקה כנזכר לעיל, רק תוספות הארה יתירה בסוד המוזון, והנה זה געשה על ידי אכילה ושתייה בימי הפורים האלה, כי אכילה גימטריא אדמי עם הפולל, שהיא רוזל. וזהו אכילה - אכל י"ה, כי ימשכו אליה המוזון, אשר הם פולם בסוד י"ה, כמבאר אצלנו במקום אזור. וגם שתייה, פירוש - שת י"ה, והוא סוד הזכמה ובינה, הנקראים י"ה י"ה, כי הדעת שלה הוא ק"ל מצד הגבורות, ולית בה אלא נהירין דתרי מוזון גליפין בה: קריאת המגלה, לגלות ולהוציא את האורות

Reading of the Megilah is to reveal the Light in Malchut

אמנם קריאת המגלה, הוא ענין שלישי, והוא להוציא אותן הארת לזוין מיסוד רוזל, בסוד מגלה כנזכר לעיל, ודי בזה:

פירוש ברפת "על מקרא מגלה" - לקרא ולגלות לחוץ את יסוד אבא וזה סוד על מקרא מגלה, כמא דאת אמרת למקרא ולמסע את המוזנות (במדבר פרק י"ב), לקרותה ולהוציאה לזוין ותתגלה שם:

עוד דרוש בענין הנסירה והחזרה פנים בפנים

The Babilonyan exile was 70 years and on that time they corrected the distance they had from the Holy Temple. The process was similar to the creation of Adam and Eve through the sleep and revelation of Eve from the 'rib' (side) of Adam and bring them face to face.

ענין הפורים בזמן הגלות, כי בבבל אז הייתה המלכות בסוד נקודה, וירדה למטה בבריאה, וצריכה בנין מוזדש על ידי המוזון שיכנסו בה בבריאה. והזוסידים שבאותו הדור, והזורש והמסגר (מלכים ב' פרק כד טז), היו מתקנים אותה בכל שבועים שנה של גלות בבבל, כל השבע ספירות שלה, עד שהעלו אותה למקומה, בין תרין דרועין, וכיון שזכנסו בה המוזון, נפל שינה על זעיר אנפין, כל אותן שבועים שנה, כנודע בדרושים, שכשהיא צריכה בנין מוזדש, או היה הזעיר אנפין בסוד דורמיטא, שנסתלקו ממנו נצחו הוד יסוד דאבא ואימא.

(כתב הרב בגימין, דאין לסמוך על זה, והעקר הדרוש דלעיל, כי אין דירמיטא אלא אזור היות פריצוף שלם אזור באזור, ועין בכוננת זסירה) ונכנסו למלכות לבנותה, בסוד ויבן ה' אלהים את היצלע (בראשית פרק ב' כב), כאשר היה בתזולת בריאת עולם:

בסוף השבעים שנה, יצא מרדכי שהוא מבחינת הארת יסוד אבא

At the end of the 70 years Mordechai came and revealed the light of that correction (mentioned above). The second Holy Temple could be built.

ובסוף השבעים שנה, יצא מרדכי שהוא מבחינת הארת יסוד אבא, היוצאין זווין מיסוד המלכות, כי כשהיו נצחו הוד יסוד של אבא תוף הזעיר אנפין, היו מלוכשים בהם הנצחו הוד יסוד דאבא, והיה יסוד דאימא נכנס בתוף הזעיר אנפין עד הזוזה, ויסוד אבא עובר ויוצא עד סוף היסוד של זעיר אנפין, אך כשנסתלקו נצחו הוד יסוד דאבא ואמא, ונכנסו במלכות פדי לבנותה, נמצא שייסוד דאבא, הוא עובר ויוצא לזווין ליסוד המלכות, והוא ויעבר מרדכי (אסתר פרק ד' יז), כי היה מאותו בוינה היוצאת לזווין:

סוד הפסוק לקחה מרדכי לו לבת

The secret of Esther 2:7 is about Mordechai connecting to Malchut to bring the light into it. Not taking Esther as daughter but connecting to the aspect of Vessel.

וזה סוד גם כן לקוזה מרדכי לו לבת (אסתר פרק ב' ז), ואמרו רבותינו זכרונם לברכה אל תקרא לו לבת, אלא לבית, כי יסוד אבא נכנס ברזול, והיא לו לבית:

מגלה לשון גלוי, והוא יסוד אבא, שהוא מגלה חוץ מיסוד רחל וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בענין המגלה, נקרא ספר, ונקרא אגרת, כי מגלה לשון גלוי, והוא יסוד אבא, שהוא מגלה זווין מיסוד רזול, כשהוא במקומו בזעיר אנפין נקרא ספר, וכשהוא בנקבא נקרא אגרת. (אגרת בגימטריא שכ"ה ומנצפ"ה, בלקוטי תורה ספר יזווקאל, ותבין שאז היה קבוץ כל הדינים, פרים זוסר וי"ו לשון רבים, שני פעמים פ"ר, גימטריא שני פעמים מנצפ"ה, עולה קס"ת, המנצפ"ה עליון היא גבורות גדלות דבינה, והם מכילין אל גבורות אזורים, (ספרים אזורים: והשני זוסדים) וכו' גבריאל אשר קסת הסופר בבתניו והאזור בבתניו, כי הם נצחו הוד יסוד, הם סוד כל הגבורות שולקון מנצפ"ה מבינה, ומנצפ"ה במלכות, הם גימטריא קס"ת):

הָמָן הַרְשָׁע הָיָה מְכַשֵּׁף גָּדוֹל, וְאִשְׁתּוֹ זֵרֶשׁ מְכַשֶּׁפָה גְּדוֹלָה, וְעִשְׂרָה בָּנָיו עֲשָׂר סְפִירוֹת דְּקְלִיפוֹת

Haman was a great Wizard, his wife, Zeresh was a great witch and his ten sons were ten Sefirot of the Klipah. They wanted to eliminate the possibility of the Israelites to connect to the Light of Yessod that will allow them revelation of great light.

וְהִנֵּה הָמָן הַרְשָׁע הָיָה מְכַשֵּׁף גָּדוֹל, וְאִשְׁתּוֹ זֵרֶשׁ מְכַשֶּׁפָה גְּדוֹלָה, וְעִשְׂרָה בָּנָיו עֲשָׂר סְפִירוֹת דְּקְלִיפוֹת. וְרָאָה אוֹתוֹ הָאָרֶז הַגְּדוֹלָה, וְהִבִּין שְׂרוּעָה לְזוֹזוֹר הַמְּלָכוֹת פָּנִים בְּפָנִים, וְשִׁיזְזוּרוֹ מוֹזוּזִין גָּזוֹז הוֹד יְסוּד דְּאָבָא וְאִמָּא לְעֵיר אֲנָפִין, וְלֹא יִשְׂאֵר בְּסוּד דְּוִרְמִיטָא, וּבִזְזָה יְהִיָּה גְּאוּלָּה לְיִשְׂרָאֵל, וְלִכְּן רָצָה לְבַטֵּל אֶת הָאָרֶז. וְהִנֵּה הָמָן גְּיִמְטְרִיא צ"ו, וְאִין צ"ו אֶלְפָּא עֲבוּדָה זָרָה, שֶׁהוּא רָאָה זֶה הָעֵינָן מִתּוֹךְ הַקְּלִיפָה, שֶׁהִיא עֲבוּדָה זָרָה, שֶׁהִיא בַּעֲשִׂיָּה, שֶׁעוֹלָה אֶל אֲדָנָי. וְהַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא בְּרוּזְמִיּוֹ, עֲשִׂיהָ עֲמֵנוּ גָּסִים וְנִפְלְאוֹת בְּזִמְן הַהוּא, וּבַטֵּל מוֹזְשִׁבְתּוֹ. וְלֹא עוֹד, אֶלְפָּא שֶׁאוֹתוֹ הָאָרֶז הַבְּטִיּוֹזְנוֹ שֶׁתְּהִיָּה תְּמִיד בְּזִמְן הַזֶּה, וְאִף עַל פִּי שִׁיזְזוּרוֹ הַמוֹזוּזִין לְמִקּוּמוֹ בְּעֵיר אֲנָפִין, שִׁיִּשְׂאֵר אוֹתוֹ הָאָרֶז הַהוּא בְּמִלְכוּת, כְּאִשְׁרֵי הָיָה בְּאוֹתוֹ זִמְן:

הָאוֹר הַגָּדוֹל שֶׁל יְסוּד אָבָא

וְזֶהוּ וַיְמִי הַפּוֹרִים הָאֵלֶּה וְכוּ', גְּזָפְרִים וְכוּ' (אֶסְתֵּר פֶּרֶק ט' כוּז), דְּהִינּוּ יְסוּד הַנִּקְרָא זְכָר, יְסוּד"ף, יוֹסֵף שֶׁהוּא יְסוּד, מוֹרְעָם שֶׁנִּכְנַס בְּרוּזָל. וּמָה שֶׁאֲמַרְנוּ שֶׁאוֹתוֹ הָאָרֶז שֶׁל יְסוּד אָבָא, לֹא הָיָה אֶלְפָּא בְּסוֹף שְׁבַעִים שָׁנָה, אִף עַל פִּי שֶׁבְּכָל לַיְלָה נִכְנָסִים בְּמִלְכוּת גָּזוֹז הוֹד יְסוּד דְּאָבָא מְלוּכְשִׁים תּוֹךְ גָּזוֹז הוֹד יְסוּד דְּאִמָּא, אִם כֵּן הָיָה רָאוּי שֶׁבְּכָל לַיְלָה יִתְגַּלֶּה יְסוּד אָבָא, מִכָּל מְקוֹם אִין אוֹתוֹ הָאָרֶז יוֹצֵאת וְנִסְפֶּרֶת אֶלְפָּא לְזִמְן אֲרוּךְ, וְכִזָּה לֹא יֵצֵא אֶלְפָּא בְּסוֹף זִמְן גְּלוּת:

שֶׁעַר רֵאשִׁי זוֹדֵשׁ זוֹנְפָה וּפּוֹרִים - פֶּרֶק ו':

מִצּוֹת פּוֹרִים

עֵינָן מְשִׁיכּוֹז מִנּוֹת אִישׁ לְרַעְהוּ וּמִתְנַזּוֹת לְאֲבִיוֹנִים. הֵם זּוֹסְדִים וְגְבוּרוֹת שֶׁבִּיִּסוּד אָבָא, וְנִתְנָן לְמִלְכוּת, וְהֵם מְשִׁתְּלוּזִין מִתְּפָאֶרֶת שְׁבָה לְיְסוּד שְׁבָה, וְזֶהוּ אִישׁ לְרַעְהוּ (אֶסְתֵּר פֶּרֶק ט' כב), וּמִתְנַזּוֹת לְאֲבִיוֹנִים, הֵם זּוֹכְמָה וּבִינָה שְׁלָה, שֶׁנַּעֲשֶׂה לָהּ מִנְצוֹז הוֹד יְסוּד שֶׁל אָבָא, וְכָל זֶה הוּא לְהַגְדִּילָה וְלַעֲשׂוֹתָהּ פְּרִצְוִן

אבא גם כן, וכל זה הוא נעשה לה מבוזינת אותו הארה שאמרנו, דהינו ממה שמגלה מיסוד אבא, דהינו מגלה. ואזור כף אנו קוראין המגלה, והפוננה להמשיך אותו הארה ולזוין, וכן אמרו שפושטה וקוראה פאגרת. ואזור כף אכילה ושתיה, והפוננה - שלאזור שעשינו אותה פרצוף אבא, בסוד מנות ומתנות לאביונים, אנו מומשיכין לה הארת המוזין בהיותה פנים בפנים מבוזינה הגזכרת לעיל, שהיא אותה הארה היוצאת לזוין:

צריך לכון באכילה, לשני י"ה י"ה במילוי יודיין צריך לכון באכילה, לשני י"ה י"ה במילוי יודיין, יו"ד ה"י יו"ד ה"י. ותכון שהוא משם ע"ב, שהוא פנגד מוזן דזוכמה. ובשתיה יכון לשני פעמים י"ה י"ה במילוי יודיין, יו"ד ה"י יו"ד ה"י. ותכון, שהוא משם ס"ג שהיא בינה, עולה גימטריא יין, שהוא נגד מוזן בינה. וזהו אכילה - אכל י"ה. שתיה - ע"ת י"ה. ולכון להמשיך לה מוזין אלו, מוזן הזוכמה על ידי אכילה, ב' פעמים י"ה י"ה, יוד ה"י יו"ד ה"י דע"ב. ומזן בינה על ידי שתיה, שני פעמים יו"ד ה"י יו"ד ה"י דס"ג, גימטריא יין. כי אין לה אלא תרין מוזין, וצריך להיות השתיה מרבה מאכילה, לרמוז למלכות שהיא בוזינת גבורה, ומזן בינה גובר בנזקבא, לכן צריך להיות השתיה מרבה. (א)

הגהה

(א) הגה"ה: לכן אזורשוש ושיריו שהיתה כוננתן להרס בזין פרצוף נזקבא, היתה שתיה כדת (אסתר פרק א' וז'), אכילה מרבה משתיה, אין אונס, שהוא רמוז לנצחון הוד אותיות נ"ס, וזמש גבורות והשני פוללים גימטריא אונס, וכל זה היתה כדי להרס פרצופה:

צריך אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי והנה מיה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שצריך אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, הכונה היא - כי ידוע שיש ניצוץ של קדושה בכל קליפה המזינה אותה, ואם יסתלקו ממנו לא ישאר לו זיוות ויתבטל לצמרי מיד. (ב)

הגהה

(ב) הגה"ה צמזו: ואף על פי דאכלו רעים אינן אבא ואיבא, ושיתו דודים אינן

זְעִיר וְנוֹקְבָא עִם כָּל זֶה, אֵף עַל פִּי שְׁפוֹדָא שְׂרִיין, הִנֵּה אִמָּא נוֹתֵן הַגְּבוּרָה דְנוֹקְבָא, שֶׁהֵם סוּד הַיַּיִן. וְאִבָּא נִשְׂאֵר בְּסוּד הָאֲכִילָה לְמַעַלְהָ, לְכֵן הַשְׂתִּיחַ שְׁנֵגְלָה לְמַטָּה, הוּא יוֹתֵר עַל הָאֲכִילָה שֶׁהִיא לְמַעַלְהָ, עַד כַּאֵן הִנֵּה"ה:

בַּיּוֹם הַגָּדוֹל הַזֶּה, שֵׁישׁ אוֹתוֹ הָאָרֶה גְּדוּלָּה וְהִנֵּה בַּיּוֹם הַגָּדוֹל הַזֶּה, שֵׁישׁ אוֹתוֹ הָאָרֶה גְּדוּלָּה, אֲנִי רוֹצֵן שְׁנַם לְזֹאת הַנְּצִיץ יִגִּיעַ לוֹ זְיוֹת לְעֵצְמוֹ, מִזֶּה הַהָאָרֶה, אֲבָל לֹא שִׁינִיעַ כָּל כֶּף לְהֵאִיר לְקַלְפָּה (וְלֹא צְרִיף שִׁישְׁתְּכֵר הָאָדָם בַּיּוֹם הַזֶּה, עַד שֶׁלֹּא יִדַּע בֵּין אֲרוּר הַמֶּן לְבָרוּךְ מְרַדְכִי, אוֹלֵי יִשְׁגָּה וְיִתֵּן בְּרַכָּה לְאוֹתוֹ יִצְיִן שֶׁבְּקַלְפָּה וְיִתְבָּרַךְ גַּם הוּא, אֲבָל לֹא תִהְיֶה בְּרַכָּה כְּנֵגַה שְׁלֵמָה, שֶׁאִם יִהְיֶה כֵן יִגִּיעַ לוֹ הַרְבֵּה, וְיִתְבָּרַךְ גַּם הַקְּלִיפָה) (נִסְחוֹז אוֹזֵר: וְלִכֵּן צְרִיף לֹמֵר בְּרוּךְ הַמֶּן, לְהַמְשִׁיךְ אוֹר גַּם לְיִצְיִן הַהוּא, לְכֵן צְרִיף לְאוֹמְרוֹ שֶׁלֹּא בְּכוּנָה אוֹזֵר שֶׁהוּא שְׂכוֹר וְכֹבֵד יֵצֵא מִדַּעְתּוֹ, וְאִם הִיָּה בְּכוּנָה זֹס וְשְׁלוֹם יֵאִיר גַּם אֵל הַקְּלִיפָה) וְלַעֲדָנִי, כִּי כִּשְׂאֲנוּ מִמְּשִׁיכֵין אוֹתוֹ מוֹזֵן בִּינָה בְּרוּזָל, עַל יְדֵי שְׂתִימַת הַיַּיִן בְּרַבּוּי גְּדוּלָּה, יֵשׁ הָאָרֶה גְּדוּלָּה שִׁיחִיתָ זֶה כִּזֵּן לְהֵאִיר גַּם לְנְצִיץ הַהוּא שֶׁבְּתוֹף הַקְּלִיפָה:

מְשֻׁלֹחַ מְנוֹת

עֲנִין מְשֻׁלֹחֵן מְנוֹת - אֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבְּרַכָּה שְׂתִי מְנוֹת לְאִישׁ אֹזֵד, וְשְׂתִי מִתְּנוֹת לְשְׂנֵי הָאֲבִיוֹנִים. גַּם יֵשׁ לְדַעַת, לְמַה בְּרַעְהוּ אֲמַר מְנוֹת בְּתִי"ו אֹזֵד, וּמִתְּנוֹת לְאֲבִיוֹנִים בְּשְׂנֵי תוּי"ן. אֲמַנָּם כְּבָר יְדַעַת, כִּי הַיְסוּד נִקְרָא אִישׁ, וְעִיקָר הָאָרֶה יוֹם זֶה, הוּא גְּלוּי יְסוּד אֲבָא, וְהוּא זְכָר בְּהִיּוֹתוֹ מְלַבֵּשׁ תוֹף הַיְסוּד דְּאִמָּא, לְכֵן אֲמַר מְנוֹת בְּתִי"ו אֹזֵד לְבָד, כִּי תִי"ו הוּא מַעַד הַנוֹקְבָא, בְּאִפְּן שֶׁהֵם שְׂתִי מְנוֹת - אֹזֵד מַעַד אֲבָא, דְּהִינֵנו אוֹתִיּוֹת מִי"ן וְאֹזֵד מַעַד נוֹקְבָא ו"ת. וְאֲמַר אִישׁ לְרַעְהוּ, אִישׁ שֶׁהוּא יְסוּד אֲבָא, לְרַעְהוּ שֶׁהוּא יְסוּד זְעִיר אֲנַפִּין, כִּי אִם הִיּוֹת אֲבָא גְּדוּלָּה, בְּהִיּוֹתוֹ יוֹרֵד לְמִקּוֹם הַיְסוּד זְעִיר אֲנַפִּין נִקְרָא רַעְהוּ, עַל דְּרַף זְעִיר אֲנַפִּין כְּשִׁיּוֹרֵד לְיַצִּירָה, שְׁנַאֲמַר עָלָיו שְׁלַף אִישׁ נִעְלוּ וְנָתַן לְרַעְהוּ (רוֹת פֶּרֶק ד' ז) וְזֹאת לְפָנִים):

וּמִתְּנוֹת לְאֲבִיוֹנִים

וּמִתְּנוֹת לְאֲבִיוֹנִים שֶׁהֵם מַעַד אִמָּא, וְלִכֵּן הֵם בְּשְׂתִי תוּי"ן, כִּי הֵם מַעַד הַנוֹקְבָא, וְהֵם שְׂתִי מִתְּנוֹת לְשְׂנֵי אֲבִיוֹנִים, שֶׁהֵם נְצִיזוּ הוֹד, שֶׁהֵם אֲבִיוֹנִים, כְּאֲשֶׁר יְדַעַת עֲנִין הַעֲרָבָה, שֶׁאִין בָּהּ לֹא טַעַם וְלֹא רִיזוֹ, וְהֵם נִקְרָאִים אֲבִיוֹנִים, עַד הוֹד הִיא הַתְּפִשְׁטוֹתָם:

בימי הפורים האלה נותנין צדקה לכל הפושט ידו
גם בזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כי בימי הפורים האלה נותנין צדקה
לכל הפושט ידו, הענין - כי העבאי של צדקה, הוא היסוד, ובימי הזול שהוא
יסוד ועיר אנפין, צריך לראות לבי נותן הצדקה, כי יש בו אוניות דין. אבל עתה
שהוא יסוד אבא הארה גדולה, ואין צריך להתקפיד, אלא כל הפושט ידו נותנין
לו. (צמוז, מכאן לאכל בפורים, שאינו נוהג דברים שבפרהסיא, ולא דברים שבצנעה, כי גם
בפורים יש יסוד אבא):

ברכה אחרונה של המגלה
והנה בברכה אחרונה של המגלה, הם זומש מטבעות, זומש פעמים ג', הרב
את ריבנו והדן את דינינו וכו', כנגד זומש גבורות מנצפ"ך בעלי הדין והמריבה:

סוד הברכה של המגלה
סוד הברכה של המגלה הוא, כשיאר ברפת המטות המבארים במקום אזור,
ברוך - בביתה. אתה ה' אלהינו - ווסד תפארת גבורה. אשר - ביתה. קדשנו -
בסוד התפארת. במטותיו - נצוז הוד. וצונו - על ידי היסוד. על מקרא מגלה -
סוד המלכות. מגלה נקרא הארה היוצאת זווין מן היסוד דאבא, והוא סוד
(אסתר פרק ז' טו), ובמרכי יצא מלפני המלך וכו', ועטרת זהב גדולה מסטרא
דאבא, גדול על כולם, אדם קדמאה, ודי בזה למבין. וזה סוד מלפני המלך,
שנתגלה זווין. מן המלכות, וזה שעשה נסים, כמו שנאמר ועל עמים ארים נסי
(ישעיה פרק מט כב), הוא הנס הגדול המתגלה בזמן הזה, אשר פמוהו לא
גהיתה. גם שהזווינו ביסוד, וקימנו, בנצוז והוד. וכמא דאת אמרת ואת כל
היקום אשר ברגליהם (דברים פרק י"א ו'), והגיענו לזמן הזה, זה המלכות,
שהגיענו אל שלש הנצפ"ך לעיל, שהם נצוז הוד יסוד הזה לצאת ולהלך לזווין,
ודי בזה עד יערה עלינו רוז מברום:

ברפת המגלה מהחברים
מהזוברים: ברפת המגלה, דע, כי שרש המן הגיה מן הקליפות, שפנגד ועיר
אנפין דבריאה. ואות ה' מורה כוז זומש גבורות דמנצפ"ך, ואותיות מ"ן מורה על
שני הראשונים היותר קשות:

זָרֵשׁ

וְזָרֵשׁ אֶשְׁתּוֹ הֵיטָה מְשׁוּרְשֵׁת מִן הַגְּבוּרָה הַשְּׁלִישִׁית, שֶׁהוּא צ' דְּמִנְצֶפֶר. וְסִימְנָה ז' פְּצִירָא, וְהִיא עֲצֻמָּה בַת שֶׁבַע שָׁל הַטְּמָאָה, בְּסוּד ז' תְּזוּלָּה שְׁמָה שֶׁהוּא נֶגֶד דִּין שָׁל שֶׁבַע שְׁנָה בְּפְרוֹטְרוּט בְּסוּד מוֹסִיף גְּזָרַע, הֵם ז' דְּזָרֵשׁ, וְהֵם מִתְּרַבּוֹת שֶׁבַע פְּעָמִים ע', לְמִסְפָּר זָמֵשׁ מֵאוֹת, הָרִי אֶלּו ר"ש דְּזָרֵשׁ, סוּד הַדִּינִין שָׁל אֲזוּרִים דְּאֵלֵהִים בְּרַבּוּעַ, וְשָׁל מְלוּמִם בִּינְדִיין:

חֲכָמִי

וְזוֹכְמִי שְׁרָשָׁם בְּאוֹתִיּוֹת פ"ך דְּמִנְצֶפֶר, שֶׁהֵיוּ תְּזוּלָּה אוֹהֲבִי עוֹזְרִים וּמְזוּזִיקִים לְרָשָׁעוֹ, וּכְשֶׁהִתְזוּזוּלוֹ לְהַמְתִּיק בְּסוּד יָמִין י"י רֹמְמָה (תְּהִילִים פֶּרֶק קִיזו ט"ז), נִקְרָאוּ זֹכְמִי. וְהוּא זָשׁב לְהַשְׁוִיֵּת אֶת מְרָדְכִי, שֶׁהִיָּה מִסוּד אָבָא וּמִתְּפִשְׁט בְּזַעִיר אֲנָפִין, עַל יְדֵי ע"ץ גְּבוּהָ, וְכִזָּה הָיָה גְבוּהָ זָמֵשִׁים אָמָה, רְמוּזָ לַה"ה דְּאָמָא, אֲשֶׁר יְסוּד אָבָא עוֹבֵר דְּרָךְ שָׁם כָּלוּל בָּהֶם:

לְכֵן צְרִיף לְכֹנֵן בְּבְרָכָה רֵאשׁוּנָה עַל מְקָרָא מְגָלָה

וְהַפִּיֵל פּוּר (אֶסְתֵר פֶּרֶק ט' כּד), פִּירוּשׁ - שְׁזַעֵץ ו'. הָרְמוּזָ לּוֹ בֵּין אוֹתִיּוֹת פ"ר, גְּמִטְרִיא מִנְצֶפֶר, כְּדִי לְסַבְּבוּ בְּגְבוּרָתוֹ. וְהוּא לֹא יָדַע, כִּי שְׁנֵי פְעָמִים קָבַ"ג יֵשׁ בְּאָמָא מִיְמִינָא וּמִשְׂמָאלָא, עוֹלִין גַּם כֵּן פּוּר, עַל כֵּן קָרָאוּ לְיָמִים אֵלֶּה פּוּרִים (אֶסְתֵר פֶּרֶק ט' כו), כִּי אוֹתִיּוֹת מ"י שְׁבַבִּינָה זְשִׁתְּתָפָה לְזַעִיר אֲנָפִין, לְהַפֵּךְ הַקְּלָלָה לְבְרָכָה עַל יְדֵי אֶסְתֵר, שֶׁהִיא יְסוּד דְּאָמָא, לְכֵן צְרִיף לְכֹנֵן בְּבְרָכָה רֵאשׁוּנָה עַל מְקָרָא מְגָלָה, בְּהַגִּי"ה נִקּוּד פִּתּוּז שׁוּרְקָ שׁוּרְקָ צִירִי, כִּי מֵאָבָא שֶׁהוּא י', וְנִקְדָּה פִּתּוּז, יוֹרְדִין זָמֵשִׁה זָסְדִים סוּד ה' רֵאשׁוּנָה, מִיְסוּד דִּיִּדְיָה הָרְמוּזָ בְּנִקּוּד שׁוּרְקָ, וּמִתְּפִשְׁטוֹת לְזַעִיר אֲנָפִין שֶׁהוּא ו', לְיְסוּד שָׁלוֹ, שֶׁהוּא גַּם כֵּן שׁוּרְקָ. וְהַכֵּל עַל יְדֵי אָמָא, מִמְּלֻכּוֹת דְּיְסוּד שְׁלָה, שֶׁהִיא אֲזוּרֻנָה, וְנִקְדָּה צִירִי מֵאָמָא:

נִקּוּד בְּרָכָה שְׁנִיָּה

וְנִקּוּד בְּרָכָה שְׁנִיָּה, הַהַגִּי"ה זְכָרִים בְּזוּרְקָ, וְנִקְבּוֹת בְּקַבּוּיָן, לְכֵלֵל בְּגִס זָה נִצְזוּ הוּד. וְאֵף עַל פִּי שְׁעָקְרוּ בְּנִצְזוּ, וְזָנְכָה בְּהוּד, מְכָל מְקוּם הָרִי אָבָא וְאָמָא שְׁנִיָּה זָה גְּתִיזוּדוֹ בְּגִס זָה, וְהִנֵּה אָבָא סוּף הַתְּפִשְׁטוֹתוֹ בְּנִצְזוּ, וְאָמָא בְּהוּד:

וּבְהַגִּי"ה שְׁלֵשׁ שְׁחִינּוּ

ובהוי"ה של שהוויינו, צריף לכון בב' הויות, ראשונה לשלמותו. וזד, כולו זזול"ם
שהוא אור ונקוד זעיר אנפין, וא כולו זזירק שהוא נקוד נצזו, שהוא ה"ה עקר
הגס. ודע, כי בכל שהוויינו, צריף לכון בב' הויות, ראשונה לעולם זזול"ם,
והשניה לפי הזמן:

בברכה אחרונה
ובברכה אחרונה, בפתיחותה, צריף לכון כל האותיות ההויה שב"א, שהוא נקוד
גבורה, לרמוז שהגבורה נהפכה לעזרתנו. ולכן בברכה זו יש זזמש פפולות, נגד
זזמש גבורות מנצפ"ה. כי הרב ריבנו, רומז לגבורת אבא. והדן דיננו, לגבורת
אמא. והגוקם נקמתנו, לגבורת זעיר אנפין. והנפרע לנו מצרינו, והמשלם גמול,
לגבורות לאה ורוזל. ובזויתמתה, יכון לרוזל, בהוי"ה בנקוד אלהים, בסוד כוס
ישועות אשא (תהילים פרק קטז יג), וזזמש עלין תקיפין דסזורין לעושנה:

שמות הקדש הרמוזים במגלה בראשי תבות וסופי תבות

The Holy Names are concealed in the scroll of Esther in the initials of words and in the letters that ends the words.

וצריף לכון בשמות היוצאין מהמגלה, ואלו הן: "היא וכל הנשים יתנו, ראשי
תבות הוה" (אסתר פרק א' כ). לבדו עתה המלכה ושתי, סופי תבות והה"י
(אסתר פרק א' טז). ושתי המלכה לפני ולא באה, סופי תבות יהו"ה (אסתר פרק
א' יז). "ימלכותה יתן המלך לרעותה הטובה, ראשי תבות ויה"ה (אסתר פרק
א' יט). "יום ובמלאות הימים האלה, ראשי תבות יהו"ה (אסתר פרק א' ה).
יהודי היה בשושן הבירה ושמו, סופי תבות יהו"ו (אסתר פרק ב' ה). כי כלתה
אליו הרעה, סופי תבות יהו"ה (אסתר פרק ז' ז). ראה כי כלתה אליו, סופי תבות
היה"ו (אסתר פרק ז' ז). "בוא המלך והמן היום, ראשי תבות יהו"ה (אסתר
פרק ה' ד). זה איננו שנה לי, סופי תבות הוה"י (אסתר פרק ה' ג). וגדולה
למרדכי על זה ויאמרו, סופי תבות היה"ו (אסתר פרק ו' ג) ויאמר. יצא מלפני
המלך ופני המן, ראשי תבות יהו"ה (אסתר פרק ז' ז). עד כאן י"ב הויות. ג'
שמות של אהו"ה) "אזשדרפני המלך ואל הפוזות, ראשי תבות אהו"ה (אסתר
פרק ג' יב). (ספרים אזורים: "המלך והמן אל המשחת ראשי תבות אהו"ה
(אסתר פרק ה' ד). "את הלבוש ואת הסוס, ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ו'
יא). "אל היהודים ואל האזשדרפנים, ראשי תבות אהו"ה (אסתר פרק ז' ט).

ד' שמוות אלהי"ה: הבירה אל יד הגי, ראשי תבות אלהי"ה (אסתר פרק ב' וז). הנשים אל יד הגי, ראשי תבות אלהי"ה (אסתר פרק ב' ג). אשר ישלטו היהודים המה, ראשי תבות אלהי"ה (אסתר פרק ט' א). את ימי הפורים האלה, ראשי תבות אלהי"ה (אסתר פרק ט' לא):

המשך שמוות הקדש הרמוזים במגלה בראשי תבות וסופי תבות המלך ודתו ובהקבץ, ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ב' וז). המלך וישנה ואת, ראשי תבות וה"ו וסופי תבות כה"ת (אסתר פרק ב' ט). ויבא התר ויגד, ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ד' ט). (ספרים אזורים: ותמאן המלכה ושת, ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק א' יב). (ספרים אזורים: והשרים ויעש המלכה, ראשי תבות וו"ה (אסתר פרק א' כא). ויבקש הדבר וימצא, ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ב' כג). ויבא המלך והמן ראשי תבות וה"ו (אסתר פרק ה' ד). (סופי תבות ה' שמוות של ה"ה) מדינה ומדינה ככתבה, סופי תבות ה"ה (אסתר פרק א' כב). ובה הנערה באה, סופי תבות ה"ה (אסתר פרק ב' יג). אביה ואמה לקוזה, סופי תבות ה"ה (אסתר פרק ב' ז). ומה יעשה בה, סופי תבות ה"ה (אסתר פרק ב' יא). הפורים הואת השנית, ראשי תבות ה"ה (אסתר פרק ט' כט) ותכתב אסת). יעשה בכל מלכותו, ראשי תבות יב"מ, שם דע"ב, וגימטריא ב"ן (אסתר פרק א' כ). כי גדול מרדכי, סופי תבות יל"י (אסתר פרק ט' ד). יתנו יקר לבעליהן, ראשי תבות יל"י (אסתר פרק א' כ). יד איש משרי, סופי תבות שד"י (אסתר פרק ו' ט). לפני המלך אנושורוש, סופי תבות יכ"ש (אסתר פרק א' יט). מרדכי להסיר שוקו, סופי תבות יר"ו (אסתר פרק ד' ד). נפל על המטה, סופי תבות לכ"ה (אסתר פרק ז' וז):

נגף ורפוא, נגף להמן, ורפוא לישראל

Haman used a name of God in reverse order to bring judgments on the Israelites but Esther reversed it back transferring judgment to Haman and remedy to Israel.

טעם הסכמות המן, לגור העזרה על ישראל באדר, יותר מבשאר זודשים, מפני כי שנים עשר זודשים הם נגד שנים עשרה צרופי הו"ה, והוא הזודש הזה אשר צרופו הו"ה" בהפר, אשר הוא סוד הדין. לכן הזכיר המן השם בהפר, ו"ה איננו שו"ה ל"י, סופי תבות הו"ה" (אסתר פרק ה' יג). ואסתר רצתה להמשיך את הרובים, והזכירה הו"ה בישר, יבא המלך והמן היום, ראשי תבות יהו"ה (אסתר פרק ה' יג)

ד. והקדוש ברוך הוא הסכים עם אסתר בבוזיגה אונת, רוזמים לישראל. ועם
המן לבוזיגה אונת, דין להמן, נגף ורפוא, נגף להמן, ורפוא לישראל:

סופי תבות י"ה

כי כלתה אליו הרעה (אסתר פרק ז ז), סופי תבות יהוה רוזמים בישר, ראה פי
כלתה אליו סופי תבות היה"ו שהוא דין, וגם הוא בישר, ואם תדקדק בשתי
תבות כי ראה, סופי תבות י"ה, לומר כי בשיתוף ב' שמות אלו, נפעל הכל י"ה
ו"ה, כנודע אם עונות תשמור יה אדני מי יעמוד (תהילים פרק קל ג), והבן זה:

וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי

פורים סוד הוד, וכוה יש במגלה הרבה ויין. גם העמוד שהוא בוזיגת וי"ו, לרמוז
להוד שהוא בוזיגת וי"ו. ודע, כי נ"ד פעמים נאמר המן במגלה, וכן יש נ"ד
אותיות בעשרת בני המן (צריך לומר שסובר ארדי מלא). וזה סוד (אסתר פרק ט ט')
וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי, זה סוד (בראשית פרק טו יד), "הצילני י"ג
"ביד אזוי, "ביד גימטריא דין, וראשי תבות המן (עין בכ"י ז"ג סימן י"א):

שלש עשרה מדות הרחמים

Mordechai was from the Right and Yessod of Chokma, Esther was Yessod of Binah.

numerical bvalue 314 שדי, a name that protects our prayers and dwellings.

משם הרב זלה"ה: והנה צריף אתה לדעת, כי מגלה הם שלש הויות שהם
ברישא דזוורתא, ומאלו שלשה הויות נתפשטו שלשה עשר תקוני דיקנא, רצה
לומר מי אל כמות וכו', וגם אל רוזום וזוון וכו', וגם ת"ך גספ"י וכו', שהם בא"ת
ב"ש אל רוזום וכו'. ואלו השלשה עשר תקוני דיקנא הם נכנסין תוך אבא,
ומאבא לאבא, ולהיותן שהם נכללין קדם ביסוד אבא, ואזר כף נכללין ביסוד
אבא גם כן, ונכנסו גם כן אל הזעיר אנפין. וכבר ידעת, כי יסוד אבא מלבש גו
יסוד אבא, וידעת כי יסוד אבא הוא קצר, ויסוד אבא הוא עורף ויצא לזוון
לתוך זולל של הגוף דזעיר אנפין, ומרדכי בוזיגת יסוד אבא, ואסתר בוזיגת יסוד
אבא, הינו דמלכות דיסוד אבא, ומרדכי דיסוד אבא עצמו, וכוה היה נקרא
מרדכי איש ימיני, שהוא יסוד אבא כנודע, שבו מתגלגל זומשה זוסדים בפום
אמה. וביסוד זה יש ביה בוזיגת יוסף ובגמין, ולהיות שמרדכי היה מבוזיגת
בגמין, כזה היה לו הצער הגדול הזה בגמין, כי בגמין בסוד שם ב"ן, מ"ב דין,

אָלס שײַנע זאָרען בּאַקומען, בּאַפּען שײַמיץ מוּזפּוּהוּ. וּבזוּיגט זױ שׁל בּאַפּען שׁהוּא שׁדײַ, לָכֵן מְרַדְכִי הַיְהוּדִי עוֹלָה שׁדײַ׃

מְרַדְכִי וְאַסְתֵּר

וּלְהַיּוֹת שׁמְרַדְכִי וְאַסְתֵּר הָיוּ מְבֻזְזִינֵת אֲלוֹ שׁלְשֵׁה עֶשֶׂר תְּקוּנֵי דִיקְנָא, וְאֲלוֹ שׁלְשֵׁה עֶשֶׂר תְּקוּנֵי דִיקְנָא הֵם שׁלְשֵׁ עֶשְׂרֵה הַיּוֹי״ת דְּשִׁמוֹת ע״ב כְּמִנְיָן תַּתְקַל״ו, שׁכֵּן הוּא מִנְיָן מְרַדְכִי וְאַסְתֵּר עִם הַכּוֹלָל, וּמְרַדְכִי מֵצֵד וְזִמְשֵׁה וְזִסְדִּים, וְאַסְתֵּר מֵצֵד וְזִמְשֵׁה וְזִסְדִּים, וְזִמְשֵׁה וְזִסְדִּים, וְזִמְשֵׁה הַיּוֹי״ת שׁהֵם וְזִמְשֵׁה הַיּוֹי״ת, וְזִמְשֵׁה הַיּוֹי״ת שׁהֵם וְזִמְשֵׁה וְזִסְדִּים, כּוֹלָם בְּנִקּוּד קָמִיץ, וְהֵם עֶשְׂרִים קָמִיץ, וְקָמִיץ הוּא י״ו, ס״ה הַקָּמִיץ שׁל הָעֶשְׂרִים אוֹתִיּוֹת, גִּימְטְרִיא שׁ״ך, וְזִמְשֵׁה הַיּוֹי״ת עֲצָמָן גִּימְטְרִיא ק״ל, הָרִי הַכּל ת״ן, וְזֵה סוּד י״י יִתֵּן הַטּוֹב (תְּהִלִּים פּה יג), רְצָה לּוֹמֵר, שׁגָם זֵה הַיּוֹי״ת שׁהוּא בּוֹעִיר אֲנָפִין, כִּשֵׁהוּא בּוֹלָא מִן הַמּוּזוּזִין, שׁהֵם בְּסוּד יוּדִי״ן, בְּסוּד שׁלְשֵׁה טָפִין, אֲזִי הוּא מְקַבֵּל ה״ס, שׁהֵם זִמְשֵׁה הַיּוֹי״ת הַנִּזְכָּרִים לְעִיל, עוֹלִים ת״ן, וְהֵם בְּזוּינֵת טוֹב, שׁהוּא הַיּוֹי״ת, וְהֵם שׁאַמֵּר ה׳ יִתֵּן הַטּוֹב, וְטוֹב גִּימְטְרִיא י״ו, הֵינּוּ הַיּוֹי״ת:

הַחֲסָדִים הַמְּמַתְקִין הַגְּבוּרוֹת

וְזִמְשֵׁה גְּבוּרוֹת הֵם זִמְשֵׁה הַיּוֹי״ת בְּנִקּוּד אֲלֵהִים, גִּימְטְרִיא שׁי״ן, וְעִם זִמְשֵׁה הַיּוֹי״ת עֲצָמָן הַעוֹלָין ק״ל, עוֹלָה תְּלַמוּד, שׁהוּא מֵצֵד הַגְּבוּרוֹת, אֲסוּר וְהַתֵּר, קָלִים וְזִמְשֵׁה. וְשִׁנְיָהֵם יוּדִי הֵם זִמְשֵׁה וְזִסְדִּים וְזִמְשֵׁה גְּבוּרוֹת, שׁהֵם ת״ן וְת״פ, וְשׁרֵשׁ הַיּוֹי״ת שׁמְמַתְקִין הַזִּמְשֵׁה גְּבוּרוֹת, הַכּל עוֹלָה תַתְקַל״ה, כְּמִנְיָן מְרַדְכִי וְאַסְתֵּר:

יְסוּד אֲבָא מְגַלָּה מְחַצֵּיו וְלִמְטָה

וּכְבָּר יְדַעְתִּי, שׁיְסוּד אֲבָא מְגַלָּה מוּזְצִיו וְלִמְטָה, לָכֵן תִּבְּת מְגַלָּה זֹסֵר י׳, שׁיְסוּד אֲבָא מְגַלָּה מוּזְצִיו וְלִמְטָה, וְיְסוּד אֲבָא אוֹת י׳ שׁבְּשֵׁם הַיּוֹי״ה, מִתְּפַשֵּׁט עַד יְסוּד וְעִיר אֲנָפִין, וְזֵה הַטַּעַם שׁיְצַרִּיף לְהַתְּפַשֵּׁט הַמְּגַלָּה כְּאַגְרַת לְפָרְסוּמֵי זִיסָא, דְּהֵינּוּ נְצוּז הוּד דִּיְסוּד אֲבָא. וּלְהַיּוֹת שׁמְמַתְפַּשֵּׁטוֹת, רְצָה לּוֹמֵר גְּלוּי הָאוּר הַזֵּה דִּיְסוּד אֲבָא בּוֹעִיר אֲנָפִין. וּכְבָּר יְדַעְתִּי, שׁיְצַרִּיף אֲנָפִין דִּיּוֹקָן סְפָר תּוֹרָה עֲלִיוֹנָה, לָכֵן צַרִּיף לְכַתֵּב הַמְּגַלָּה בְּשִׁירְטוּט וּבְתַגִּין כְּסְפָר תּוֹרָה. וּכְבָּר יְדַעְתִּי שׁטַעַמִּים וְנִקְדוֹת סוּד ע״ב ס״ג, וְאִינֵם מִתְּגַלִּין בּוֹעִיר אֲנָפִין מִפְּנֵי רַבּוּי אוֹרָם שׁלֵא יִגְרַמוּ זֹס וְשׁלֹם אִיזָה שׁבִירָה, וְזֵה מִתְּגַלָּה שׁם רַק מ״ה וּב״ן, סוּד תַּגִּין וְאוֹתִיּוֹת. וּלְהַיּוֹת שׁפְּלָם כְּלוּלִים בִּיְסוּד אֲבָא לְבַד, כִּי יְסוּד אֲבָא קְצָר, וְזֵה אִין צַרִּיף רַק עֲמוּד אֲזוּד בְּמְגַלָּה,

דהיננו זומשיה זוסדים ממתקין את זומשי גבורות ונעשו אזור:

נצח הוד דיסוד אבא, הם שתי לוחות וכבר ידעת כי גס שאמרנו, הם נצחו הוד דיסוד אבא, הם שתי לוחות, מ"ס שכלוחות בגס היו עומדין, כלומר מ פתוזה בלתי קו סתומה, צורתה ג, וס' הוא ס' של גס, ונצחו ענף זוסד, שיש בו ע"ב ארבעה יודין, זומשי דברות בלוח ימין, ויש בו סוד יו"ד דאבא שרש הזוסדים, לזה המ' נעשה ג' דהיננו זומשים. ולהיות שישראל זוטאו ביסוד שלהם, ולקוון נשים זכריות, וזותם המלך העבירו לסטרא אזורא, הם שבעים אמות התלוין בסמא"ל, לזה נתגלגל עליהם עון הברית ביין, בזמן סעודות אזורושי, והיין גימטריא שבעים. וכבר נודע מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, הבא על הגויה פאלו השתוזה לעבודה זרה, כי כשכורע לעברה, פאלו כורע לעבודה זרה, לזה הצרכו לקבל התורה שנית, כמה שכתוב קימו וקבלו היהודים (אסתר ט כו), קימו מה שקבלו כבר, היננו סוד הגס, סוד שתי לוחות, כמו בימי משה, בן בימי מרדכי ואסתר נתנו סוד שתי לוחות:

על ידי שיצא האור הזה והאיר ברבוי, ירד ההארה עד העשיה, ואלמלא זה לא היה יכול להנצל מפליה חס ושלום, מפני פגם היסוד שלהם והנה כבר ידעת ענין הדורמיטא, ובקיעות יסוד אבא לזוין מיסוד רזול, ועל ידי כן שיצא האור הזה והאירו ברבוי בלי כבוי, ירד ההארה עד העשיה, ואלמלא זה לא היה יכול להנצל מפליה חס ושלום, מפני פגם היסוד שלהם:

הנה כבר ידעת, כי נצח הוד דזעיר אנפין, מאירין בה והנה כבר ידעת, כי נצחו הוד דזעיר אנפין, מאירין בה הנצחו בכל קו הימין שלה, בשלש פרקין. וכן ההוד אפילו שהוא באזור, הוי שיש פרקין, ונמצא שיש בה שיש אורות, וה"ו וה"ו שהם בנצחו הוד דזעיר אנפין, כי הנצחו הוד דזעיר אנפין, הם בסוד ווין, הנזולקים לב, בסוד א' א דצבאות, כזה - א', המתפשטין בקוויין שלה, ויש בהן שני ווין, נגד נצחו הוד. ואות ו' ביסוד זעיר אנפין הכוללם בקו האמצעי שלה, ואת ה' שבין ווין, הוא סוד העטרה הנשפעת מכלם. גם יש בה ה' אורות של שמות, שכל א' יש בהן ג' הדין, הה"ה, שהם בסוד תפארת נצחו הוד יסוד מלכות דזעיר אנפין, שהיא העטרה שבכולם, ולזה באה בסוד

שְׁלֵשׁ הַיּוֹת כָּל שֵׁם, כִּי הַשְּׁפָעֶתָן עַל יְדֵי הַנְּצוּז הוֹד יִסוּד, וְכֹה אִלוּ הַשְּׁמוֹת רְמוּזִים בְּמִגְלָה כְּצֹכֵר לְעֵיל:

וְאַחַר כֵּן כְּשֶׁנִּכְנָסִין מוֹחִין דְּאַבָּא וְאַמָּא וְאַזְרַר כֵּן כְּשֶׁנִּכְנָסִין מוֹזוּזִין דְּאַבָּא וְאַמָּא, נְשַׁלְמִים וְנַעֲשִׂין שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה הַיּוֹת, שְׁלֵשׁ הַיּוֹת בְּנְצוּז אַמָּא, שְׁלֵשׁ בְּהוֹד אַמָּא, שְׁלֵשׁ בְּיִסוּד אַמָּא, וּבְיִסוּד אַבָּא הוּא עוֹדֵף מְיִסוּד אַמָּא, וַיֵּשׁ לוֹ שְׁלֵשׁ הַיּוֹת בְּיִסוּדוֹ, יוֹתֵר מְיִסוּד אַמָּא, גִּימְטְרִיא מְגֻלָּה. וְלִפִּי שְׂאִין אֹרֵז זֶה מִתְּפַשֵּׁט בְּיִסוּדָהּ, אֶלָּא יוֹעֵז לְזוּזִין, לְפִיכָּה לֹא נִגְלָה בְּפְרוּשׁ הַיּוֹת אִלוּ בְּמִגְלָה, גַּם יֵשׁ בָּהּ הָאָרֶה בְּדַעְתָּהּ, מִדַּעַת שְׁבִיִּסוּד אַבָּא, שְׁלֵשׁ שְׁמוֹת אֱהוּ"ה. וּמִדַּעַת שְׁבִיִּסוּד אַמָּא, ד' שְׁמוֹת אֱהוּ"ה, וְכָל אִלוּ תַמְצָאֵם בְּמִגְלָה יוֹצְאִין, כְּצֹכֵר לְעֵיל בְּאֵר הַיִּטִּיב:

תתקל"ה

וְהִנֵּה כְּשִׁינְיָא מְיִסוּד אַבָּא, מִתְּפַשֵּׁט בֵּין יְרֻכּוּתֵיהּ, וְלִכֵּן אִין הַיּוֹת עֲצָמֵן זְכַתְבִּין בְּמִגְלָה בְּפְרוּשׁ, רַק בְּרֵאשֵׁי תְבוּת וְסוּפֵי תְבוּת. וְצָרִיךְ אֲנִי לְפָרֵשׁ, שְׂקוּדֵם שְׂאִלוּ הָאוּרוֹת דְּאַבָּא, זְכַנְסִין בְּרוּזֵל, הֵיוּ זְכַנְסִין תּוּזְלָה בְּלֵאָה, וְכְשֶׁנִּכְנָסִין בָּהּ עָשׂוּ שְׁלֵשׁ הָאָרֶת בְּשַׁלְשָׁה פְּרָקִין, שְׁהֵם שְׁלֵשָׁה אֱהוּ"ה. וְגַם יֵשׁ בָּהּ שְׁלֵשׁ אוֹרוֹת מִהַמוּזוּזִין כְּשִׁהְיוּ זְכַנְסִין תּוֹף הוֹעִיר אֲנָפִין, דְּהִיגוּ, אֲזוּד שֶׁל הָאָרֶה דְּיִסוּד אַבָּא לְאֲזוּרֵי לֵאָה, וְשְׁנַיִם מִהַפְּנִים דְּיִסוּד אַבָּא, שְׁהֵם בְּפִנֵּי הוֹעִיר אֲנָפִין, שְׁהֵם בְּזוּצֵי הַתְּפֹאֶרֶת עֲלִיוֹן אֲזוּד הַכּוֹלֵל שְׁנִיחָן לָוֶה וְלָוֶה, נִמְצָא שִׁישׁ בְּלֵאָה שְׁמוֹנֶה הָאָרֶת, אַרְבַּע הַיּוֹת דְּע"ב, מְשַׁלְבִּים עִם אַרְבַּע קַס"א, וְשְׁנַיִם כּוֹלָלִים שֶׁל הַיּוֹת אֱהוּ"ה, וְאֲזוּד הַכּוֹלֵל אֶת כּוֹלָם, ס"ה גִּימְטְרִיא תַתְּקַל"ה, כְּמִנְיֵן מְרַדְּכֵי וְאַסְתֵּר:

שלשה שלובים במלואם

וְאוֹתוֹת שְׁלֵשָׁה אֱהוּ"ה פְּשׁוּטִים גִּימְטְרִיא ס"ג, וְשְׁתֵּים עֶשְׂרֵה אוֹתוֹת שֶׁל שְׁלֵשׁ הַיּוֹת הֵם ע"ה, וְאֲזוּד כּוֹלֵל שֶׁל הַיּוֹת, וְאֲזוּד כּוֹלֵל שֶׁל אֱהוּ"ה, הָרִי ע"ז. וּבְאַלְפִין בֵּית שֶׁל א"ל ב"ם, הֵם ה"ן, גִּימְטְרִיא הַמֵּן. וְהַשְּׁלֵשָׁה שְׁלּוּבִים בְּמִלּוּאֵם, שֶׁל שְׁלֵשׁ הַיּוֹת וְאֱהוּ"ה, גִּימְטְרִיא תַרְצ"ט, וְשְׁלֵשָׁה פְּעָמִים שֶׁל הַיּוֹת וְאֱהוּ"ה, גִּימְטְרִיא קמ"א, (רְצָה לומר פְּשׁוּטִים) וְהַמֵּן גִּימְטְרִיא צ"ה, ס"ה תַרְצ"ט וְקמ"א וְצ"ה, גִּימְטְרִיא מְרַדְּכֵי וְאַסְתֵּר, שְׁהֵם תַתְּקַל"ה:

מֵרָדְכִי שֶׁהוּא מֵרָא דְכִיָּא
וְהִנֵּה לְפָנֶיהָ, אִיךָ בְּלֵאָה גִתְהוּ בְּהַּ הַמּוּזוּיָן, אֲכַל הֵם דְּרַף הַעֲבָרָה, וְלֹא מֵרָדְכִי
שֶׁהוּא מֵרָא דְכִיָּא, עוֹבֵר בְּלֵאָה לְרוּזוֹל:

הַמְשַׁךְ הָאוּרוֹת בְּלֵאָה
וְצֵא"ל, שֶׁהָאֵרֶת שֶׁאֲמַרְנוּ דְרַף כָּלֵל, הָרֵינִי מִפְּרֵשׁ דְרַף פְּרֵט, שֶׁהָאֵרֶת הַיּוֹצֵא
מִיְסוּד אֲבָא, בָּא לְיְסוּד פְּנִים דְרָעִיר אֲנָפִין, וּבְהָאֵרֶת הַיּוֹצֵאת מִצֵּד הָאֲזוּזִין נִגְדָּה פְּנֵי
לֵאָה, הֵם בְּסוּד שְׁנֵי אֱהִי"ה פְּשׁוּטִים, וְהָאֵרֶת שֶׁבְּנִתִּים דְּהִינּוּ מִהַכְּלִי עֲצָמוּ, רָצָה
לְזַבֵּר מִיְסוּד אֲבָא שֶׁהוּא בְּסוּד הַיּוֹ"ה, וּכְשׁוֹמְסֵת לְקַת הָאֵרֶת זוּ, נִשְׁאָר וְעִיר אֲנָפִין
בְּסוּד דְּוִרְמִיטָא, גִּימְטְרִיא מֵרָדְכִי כְּנֹכַח לְעִיל, כִּי מֵרָדְכִי הִנְכַּנְס בְּלֵאָה, וְעוֹשֶׂה
אֲלוֹ הַשְּׁתֵי הָאֵרוֹת בְּלֵאָה פְּעַם שְׁנִית, וְיֵשׁ בְּהָ אַרְבַּע הָאֵרֶת אַרְבַּעַה אֱהִי"ה, וְכֵן
יֵשׁ בְּהָ בְּמַגְלַת אַרְבַּעַה אֱהִי"ה רְמוּזִין, וְהַיּוֹ"ה דְּכָלִי יְסוּד אֲבָא נִסְתַּלַּק בְּלֵאָה
שְׁלֵשׁ פְּעָמִים בְּשִׁלְשֵׁה קוּוּיָן, וְכָל קוּ יֵשׁ בּוֹ שְׁלֵשֶׁה פְּרָקִין, הֵם תְּשִׁיעַ הַיּוֹ"ה, וְשִׁלְשׁ
הַיּוֹ"ה דְּרִישָׁא זְוִיוֹרְתָא, דְּהִינּוּ רִישָׁא דְּלֵא אֲתִידַע, גְּמַעָא שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה
הַיּוֹ"ה, הַרְמוּזִין בְּמַגְלַת הַזֹּאת, שְׁתֵּים בְּמִלּוּי ע"ב, גִּימְטְרִיא תַתְּס"ד, וְאַרְבַּע אֱהִי"ה
פְּשׁוּטִים גִּימְטְרִיא פ"ד, ס"ה גִּימְטְרִיא תַתְּקַמ"ז, (וְעַם עֶשֶׂר אוֹתוֹת גִּימְטְרִיא תַתְּקַמ"ז)
הֵם גִּימְטְרִיא מֵרָדְכִי אֲסֵתֵר, וְהַשְּׁלֵשֶׁה עֶשֶׂר יְתָרִים שֶׁמֵרָדְכִי וְאֲסֵתֵר לֹא הָיוּ
אֲלֵא תַתְּקַמ"ה, (ע"ל תַתְּקַל"ה) תְּסִיר מֵהֶם נִגְדָּה ט' אוֹתוֹתֵיהֶם וְשְׁתֵי תְבוּת מֵרָדְכִי
אֲסֵתֵר וְשְׁתֵי כּוֹלָלִים, לְפִי שְׁאִין לְהֵם עֲמִידָה בְּלֵאָה, תַּכְּף יוֹרְדַת בְּרוּזוֹל, וְלִכְּן
זוֹסְרוּ מֵהֶם הַשְּׁלֵשֶׁה עֶשֶׂר כְּנֹכַח לְעִיל, וּכְבָר יְדַעַת תַּכְּף כְּשֶׁנְּכַנְסִין הַמּוּזוּיָן
בְּלֵאָה בְּדַעַת שְׁלֹה, וְלֵהִיּוֹת שְׂרֵשׁ כָּל הַדַּעַת כְּנֹדַע, נִעְשֶׂה בּוֹ שְׁלֵשֶׁה שְׁמוֹת
אֱהִי"ה בְּמִלּוּאָן ית"א, ס"ה גִּימְטְרִיא תַמ"ב, (סְפָרִים אֲזוּרִים, אֱהִי"ה דְּהִינּוּ קס"ג קַמ"ג קל"ו
גִּימְטְרִיא תַמ"ב, עַד כִּאֵן לְשׁוֹן הָרַב):

אֵלֶּה הַמְצוֹת
"Blessed Mordechai hayehudi (Jew)" in gimatria with the
Kolel equal Israel יִשְׂרָאֵל.
מֵהַזְּבָרִים: כְּתִיב אֵלֶּה הַמְצוֹת (ויקרא פרק כו לז), שְׁאִין זְבִיא רִשָׁא לְזוֹדַע, מֵהִיכָן
סְמִכּוֹ לְמַגְלַת אֲסֵתֵר, מִדְּכְתִיב כְּתוּב זֹאת זְכָרוֹן בְּסֵפֶר (שְׁמוֹת יז יא), בִּי"ת סְמִיךְ
פ"א רי"ש. וְעוֹד בְּסֵפֶר, בְּמִסְפָּר קֶטָן זו"י, וְאַרְבַּעַה אוֹתוֹתֵיו גִּימְטְרִיא אֲל"ף

קמ"ה, והיגו גימטריא מגלת אסתר עם פולל. עוד מרדכי היהודי גימטריא שד"י,
ברוך מרדכי היהודי, גימטריא ישראל עם הפולל:

כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו
כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו (אסתר פרק א' ד'), גימטריא אלה בגדי
כהן גדול, מכנסים כתנת מצנפת ואבנט זושן ואפוד ומעיל, והוא מסכם עם
המדרש:

שאול

Saul, שאול, numerically "אגג מלך עמלק" Agag, king of Amalek. This is the secret of
the seed of Haman that wasn't killed by King Saul.

שאול, גימטריא אגג מלך עמלק, זה לעמות זה. מרדכי בתוספת י' וכולל,
גימטריא ג' פעמים המן, וכשבקש לכולעו ולהשוותו, לקוז הו"ה הפוכה, ובסופי
תבות זה איגנו שנה לי (אסתר פרק ה' יג). ואסתר שפקשה גאולה, לוקוזה
לעצמה הו"ה יש"ר, ראשי תבות יבא המלך והמן היום (אסתר ה' ד'). ומלכא שלם
כד הוא דאין לטב את בגיו, דאין לביש את עושקיהם, לפיכך ארבע תבות אלו,
שהם ראשי תבות הו"ה יש"ר, גימטריא ר"ע, על שם יגמר גא רע רשעים
(תהילים פרק ז' י):

המן העץ

ואותו הו"ה יש"ר, נתפשטה בסופי תבות בשעת מעשה, ונתאמנו בשם י"ה
עטרה לראשה, על שם כי בגי"ה ה' צור עולמים. וזה סוד, כי ראה כי כלתה
אליו הרעה (אסתר פרק ז' ז'), סופי תבות י"ה יהו"ה. ועוד גתאמנה במלוכה
הו"ה, באומרו מאת המלך, ראשי תבות מ"ה במלוי השם הראשון, דאיגון
האתון מתלבשין בקליפות לאכנעה לון. עוד המן העץ (בראשית ג' יא), גימטריא
עשר הו"ו"ת ס"ר, אכן ס"ר המות, שכלם מסכימין במפלת המן ובגיו, והיגו המן
מן התורה מנין וכו', אכן ס"ר מור המות, שכלם נתלו בבגיון, לכן מיתתו היתה
בסיף:

שבע ועשרים ומאה מדינות - מאה מדינות פיפשה, ועשרים ושבע פים
עוד, שבע ועשרים ומאה מדינות היתה לאזושוורוש (אסתר פרק א' א'), היתה מ"ס
על הארץ (אסתר פרק י' א'), פירוש מאה מדינות פיפשה, והשאר וא"י הם

זימטריא כ"ו הים. מזוה אמזוה את זכר עמלק (שמות פרק יז יד), מ"ם בשנייהן
זוטריקון מיתה. זו"ה זימטריא שלשה עשר, אזו"ה זימטריא ארבעה עשר. מפאן
סמכה אסתר לשאול מאת המלך, שיום י"ד יהיה גם כן יום הקהלה בשושן. עד
פאן מהזברים):

יחזקאל

התקתא אינון, עבד שפזזה אמה, פי אמה בכורסייא בבריאה. וזעיר אנפין ועבד
במט"ט ביצירה, ומלכות ושפזזה בעשיה. פירוש, פי כל זה בנוקבא דזעיר אנפין,
פירוש, פי אזור המיעוט, נסתרה בכורסייא, ולא נסתרה רק במלכות שבה,
והמלכות שבה עדיין ראשה מגלה, דהיינו כתר שבמלכות שבה, והוא באצילות
שבה לבריאה, והוא עתיק בבריאה, ואמא מקננא בה. ואבא דלא פסיק, ככול
בה. ונשאר כתר שבה מגלה, כדפרשתי. דמות כמראה אדם, והינו בריאה, וזהו
שפזזה יחזקאל בבריאה שביצירה, דהיינו דמות כסא ולא כסא, וכן דמות
מראה, ולא מראה הינו מלכות שבה, שהיא דמות ואדם הינו תפארת, וזה סוד
אסתר שנסתרה בכסא:

שבע הנערות הראויות לתת לה

Seven maids of Esther were the aspect of Malchut of Malchut to protect Esther from
connecting to the Klipah. Esther didn't have intimacy with the King. When he wanted her,
a female demon in the shape of Esther replaced her.

ושבע נערות הראויות לתת לה)

(2) ספר אסתר פרק ב

(ט) ותיטב, הם שבע עולמות, דהיינו שבע בזיונות המלכות שבמלכות שבה,
שהם הנסתרות לגמרי, דהיינו רק שלש ראשונות שבהם קצת מגלה, והקליפה
נגד הבריאה, שלא התערב באצילות, דלא יכיל לאתערבא. ובזיונת אוןשורוש
הוא דוכרא שבקליפה, שהיה לו אזויה כנגדו, ועל כל זה לא היה משמש בה
במוש, כמאמר רבותינו זכרונם לברכה שדה נודבון לו כדמות אסתר, דהיינו
מלכות נוקבא דקליפת נגה:

כוס של ברכה הוא בריאה

ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא (דברים לא יז), הינו בינה, ולכן אין נסתר אלא
בבינה. וביום ההוא, שייך גמי בבינה, שהיא געלמת נגד בינה, וביום ההוא

הסתר אסתיר פני ומצאוהו וכו', הינו הקליפות אשר כנגדה היא בבריאה. וכוס של ברכה הוא בריאה. דכוס גימטריא הפסא, ויין גימטריא דין זומש גבורות שבה, מתלבשות בבריאה. וגם זומשה זוסדים הנשפעים מזעיר אנפין, שהם היו שם נפרדים ונבררים, ובינה שבבריאה משפיע זומש גבורות לעולם העשית, ותפארת מיצירה שבבריאה משפיע זומשה זוסדים לעולם יצירה וזהו כי תפארת מקיץ ביצירה במט"ט:

אסתר גימטריא שושנה

אסתר גימטריא שושנה, גם אסתר גימטריא תרע"א פזוזת י', והוא סוד נקודה עצמה פנימית המסתתרת, וזה סוד י' של אדני, כי אדני במלואו גימטריא תרע"א. אמרו רבותינו זכרונם לברכה אסתר ירקרקת היתה, כונה - שישראל קודשי, ועונן אמן, מקבלין הארה משני [שמות] א"ל, א' מזעיר אנפין, וא מאריך אנפין, שהוא מן אל כמוה וכו', כי אל דאריך אנפין, מאיר לזעיר אנפין, וא הזעיר אנפין מאיר לנוקבא פנים בפנים, לפי שא"ל הוא בפנים, והארה הוא בפנים, ושני א"ל במלואו גימטריא ש"ע, והארה הנזכרת לעיל היא תלמידה בעצמת אמן, לכן אמר דוד מלא פניהם קלון (תהילים פנ"ז), סופי תבות אמן, דמאזור שלא האירו באמן בשני אל דאבא ואמא ודזעיר אנפין, מלא פניהם קלון, שלא רשו לקבל מא"ל אותיות מלא פניהם העולה קפ"ה, יהיה להם קלון, גם פן גימטריא קפ"ה עם הכולל. ויבקשו שמה, רצה לומר שהוא הו"ה אדני, שעולין אמן.

אסתר המלכה כשלבשה בגדי מלכות

והנה אסתר המלכה כשלבשה בגדי מלכות, ובאה לדבר לפני המלך, שנכנסה לבתי עבודה וזה מקום הקליפות, הוסר הארת האריך אנפין, ולא נשאר בה רק הארת זעיר אנפין, לכן היתה ירקרקת, שלא היה לה רק הארת זעיר אנפין, שאם לא היתה לה אפילו הארת זעיר אנפין, היתה שזורה לא ירקרקת, לכן אמרה אלי אלי למה עזבתני (תהילים כב ב'), שא"ל אזור דאריך אנפין הוא מוסתלק, למה עזבתני הוא א"ל דאריך אנפין, כי א"ל דאריך אנפין צריך להשפיע אל א"ל דזעיר אנפין, ומשם לנוקבא. ואף על פי שזעיר אנפין משפיע בה, כיון שאינו נמשך לה אור אלא מעצמו ולא מא"ל דאריך אנפין, הוי כאילו היא נעזבת משניהם, לפיכך עזבתני לשון יזיד, אף על פי שנכפלה מלת אלי, והיא אומרת לזעיר אנפין שעזב אותה מהארת אל עליון, והבן ירקרקת

היתה.

סוד מרדכי ואסתר להרב רבי חיים ויטאל זכרונו לברכה
סוד מרדכי ואסתר להרב רבי חיים ויטאל זכרונו לברכה: כתיב ואלה המלכים
אשר מלכו בארץ אדום (בראשית לו לר). בכל מקום שנאמר ואלה, מוסיף על
הראשונים. אמנם בעולם הנקודות, פתר זכמה בינה לא נשברו, וגם המוזון
דזעיר אנפין לא נשברו, אלא נשארו במעי דבינה. אם כן יפרש אלה - א'
בזכמה, ל' בינה, ה' דעת, שהיא במקום פתר בעצמו, שהוא זמשה זוסדים
כולל זמש גבורות. וזהו פירוש ואלה, שהם שלש נקודות פתר זכמה בינה, וגם
פתר זכמה בינה דזעיר אנפין נוסף על הראשונים, מלכו ולא נשברו. אבל
היוצאין מאשר שהוא בינה, שייך לובר בהו וימלה ויקת, מפני שהוא בארץ
אדום, אתר דכל דינין מתערין תמן:

אלה בני

וכתיב אלה בני שער הזורי (בראשית לו כ), אלה פסל את הראשונים פירוש
שער - שנתן מה"ד למדת שיעור, שלא יתפשטו ביותר, וזהו פוסל, מלשון
ויפסל לזוזות (עין הכתב והקבלה שמות כ' ד):

החורי

החורי - בזונית אלהים, הנינו דינין, (הג"ה, נראה לי, כי זורי גימטריא אלהים ברבוע, ר.
ועם ז"י אותיות פשוט ומלא, הרי זור"י):

אברהם אבינו מדת החסד מאבא

ונודע כי אברהם אבינו מדת החסד מאבא, ומתזולת ימיו הנה העולם נמשך על
פי הדינין, וכשראתה שרה שהיא מבזונית אבא, ובתזולה שהיה באברהם דינין,
רצה למתקם על ידי הגר, שהיא תכלכלם בעצמה להרזויקם מגבול אברהם,
קדם לידת יצזוק. וכן הג"ר גימטריא יצזוק:

הגר

והכוונה - כי הג"ר שהוא האב"ר מאברהם, ממתק בו, שהיא הם' סתומה, קדם
שנעשה כלי, בסוד מ' של אברהם. כי כשהיה נכלל בה, היא מבזונית אבר,
והוא מבזונית מ' וכשלוקנות הג"ר נכלל בו, הנה הוא בזונית ג"ר, והיא מבזונית

ה', ואזור שנתמתק האבר שהוא ג'ר, עם הה' של אברהם שעשתה כלי, עלתה
הה' ונתמתק, להורות שהוא עתה ה' על מ', פירוש הה' ממותקת במ' וזהו בה'
זוסדים:

בראשית

וכן בבראשית צרפנו אב"ר שי"ת, שהאבר הוא י' קטנה, והיא בזינת האצילות
כלה המקפת, והנה האצילות זמנין זככל בשית, וזמנין זככל בארבע. וכתוב
ותקשר על ידו שני (בראשית לו כו), א"ת ידו אלא יו"ד, לאמר זה יצא ראשונה,
ז"ה גימטריא י"ב, פי א' ראשונה לאותיות צורת יו"ד, וי' יש לה שלש עוקצין, ועם
י' הם י"ג, ורמז גודו אילנא וקצצו ענפיה, וכשנתגלה א' מקצין הזויזונים. וכן זה
גימטריא י"ב, והכולל שהיא א' ועירא, זה במלוי זי"ן היי, ועם זומש אותיות
שלהם, גימטריא אלהים עם הכולל. והנה אלהים ברבוע ובמלא, גימטריא
אל"ף, הרי אלף שעשית מן זה יו"ד, ותקשר על ידו השני, וקשירת הזוט הוא
צורת י' בזוסד, (ספרים אזורים: צורת מ) בזינת האצילות שמקפת היד, נקודה
בהיכליה לאברהם, שהוא ממתק הגבורות כולם, ובפני זה היה אברהם מזיר
אנשים ושרה נשים. וכשנתעברה הג' בראשונה, כונה שרה להקל מעצמה
הדין, ונתנה עיניה בעוברתה, כדכתוב ותקל גבירתה בעיניה (בראשית טו ד),
שהקל בעיניה, שעל ידה הזמינה תקלה לאותו עובר והפילה, ועל דרך ונשא
השעיר עליו (ויקרא טו ט), והקל על ידי זה הדין משרה. ועל אברהם אמרו
רבותינו זכרונם לברכה כתפוז בעצי היער וכו' (שיר השירים ב' ב), כי הוא ממתק
העולם בזוסדים, הנקראים בנים ובני בנים, והוא מתווך בניהם וכוללם. ועל
שרה נאמר (שיר השירים ב' ב) כשושנה בין הזוזים שהם הקליפות, כן רעיתי בין
הבנות, הם זומש גבורות הקדושות כוללתן שרה, פירוש, אלהים בידין
גימטריא ע', וברבוע ר', וה' אותיות אלהים הוא ה', והם זומש גבורות:

אסתר המלכה קבלה משרה אמנו כל פחה

Esther received her power from Sarah the matriarch

והנה שרה זינתה קכ"ו שנה, נגד ק"ך צרופי אלהים ושש קצוות דועיר אנפין
שהם באמא, ולכן אמרו במדרש מיה ראתה אסתר למלך על קכ"ו מדינות,
פירוש, מיה הארה גדולה היתה לה כ"כ, למשול עליהם. עוד מלת ראתה היא
הארת, ויהיה מיה הארת אסתר, כי הוקשה לו שהרי שם אלהים אינה בונה רק

ק"ך בתים בלכוד, אם כן איך מושלכת על ז' יתרים. והשיב מפני שמקבלת מן שרה אמה, וקבלה כל כוזה:

מלכות היא אסתר

ולמה מלכות היא אסתר, גם כן יש לה ארז"י ברבוע קכ"ו, (ספרים אחרים: ואמא שרה) יורד עמה שלא ינקו ממנה הזויצונים, וכשיורדת למטה מתפשטת בנקדה עשירית שבה לאזשורוש, שהוא בראש הקליפות, לעשות זעיר אנפין כדלקמן, וידוע בשעה שישאל סבא בא להתפשט בתבונה, קודם התלבשותה, נותן בינה שבו בנצחו תבונה, וזכמה תבונה בהוד ישראל סבא, אם כן יסוד שהוא לעולם המכריע, פשהוא עתה דבר זודש בהוד ישראל סבא מכריע בנותים, ומציאות הכרעה ההוא, בזוינת רוזן משה, מאזור דאפא ומפנים אמא, שהוא קפ"ד קס"א. וגם כן יסוד אמא מכריע כף, ויוצא משם רוזן אהרן, שמודונת אמא ואימא למעלה, מהארת עטרת אבא, תוף יסוד אמא:

קין והבל

The name Esther came from the Torah from the verse in Deuteronomy 31:18

ומכאן תלמוד, מהיכן רצה קין לתאומתו של הבל, ולמה לא היתה הוונת לו, כי הוא פעין נשים המסוללות. אמנם פשענס ישראל סבא תוף תבונה, ויסוד שכלו תוף יסוד תבונה, יצאת אסתר. לכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה אסתר מן התורה מנין, שהוא יסוד אבא, מפסוק הסתר אסתיר (דברים לא יז), שייסוד אבא מסתר תוף יסוד אמא, שהיא עצמה בסתר המדרגה, וכשיוצא אור גזלק לכאן ולכאן, כפל ואמר הסתר אסתיר:

ולמה נקראת הדסה, מפני שיושבת בין הדסים חסד גבורה תפארת דזעיר אנפין
Esther was called Hadasah, a name that comes from the root of 'Myrtal', הדס, that represent the central column. Esther was between Chessed and Gevurah of Zeir Anpin.

ולמה נקראת הדסה מפני שיושבת בין הדסים חסד גבורה תפארת דזעיר אנפין, בין זודוי, ששם יסוד ישראל סבא ויסוד תבונה, ושם האור בתוכם, והאור סתום, והוא שתי הויו"ת ושליש עולה ששים, ומפני זה אנו אומרים ששליש הויו"ת זו שמונה, כי מדה טובה מרבה, ולכן השני שלישים המגלים מרבים מסתובבים,

והם שמונה עשרה. וכתוב דורי נסע ונגלה (שעיה לו יב), פרוש דורי, מלשון האיר, מלשון ודר וסוזרת (אסתר א ו), מאי גיהו, פרוש מקבץ מן בוזינת ג' וס' וע', פי ג' הוא יסוד, הכולל זמשה וזסדים בכללות י'. ושני וזסדים ושליש מכסה, וז"ג ושליש תפארת, והם סתומים ומכסים, ועולין ס', וכן ס' סתומה, ואין לה פתיחה כלל. ואזר כף יש בה שני וזסדים של נצוז הוד, ושני שלישי תפארת, הם ב"ן וי"ז, זימטריא שבעים, וזה נסע ונגלה, שאור נגלה בלי כסוי. וסימנה פי עין בעין (שעיה גב ז). וזה סוד ויקרע מרדכי את בגדיו (אסתר ד א), להורות על התפשטות זמשה וזסדים היוצאין מיסוד אבא, מדתו של מרדכי, הינו יסוד ישראל סבא. ולכן צריך לפשט המגלה בשעת הקריאה, להורות על התפשטות הזסדים. ופרש פאהל רעי (שעיה לו יב), פי ברדת נצוז הוד יסוד דתבונה בועיר אנפין, תזלה נכנסין לזכמה בינה דעת שלו, אזר כף ירדו לזרועות וגוף, ואזר כף לנצוז הוד יסוד שפמותם, והעליונים מניזון שרשם למעלה, ותאודתם להתפשט למטה, לכן נעשה שני וזסדים ושליש מכסים, פאהל וסכה שלא ירד האור הרבה. אמנם בעליתו, הוא עולה למקום שרשו, ובוקע, לכן צריך דפנות הסכה המניע לסכה ממטה למעלה, באין מניעה, אבל הסכה רמוז לסכה שלם, לאמא שומכסה לועיר אנפין עד שלישי תפארת, ומונעות האור שלא יתגלה ביותר, רק בענין עלתו מרבה מוזמתה, וכוכבים נראים מתוכה שיראה מלמעלה אשר קצתו לא יהיה סתום לגמרי וס ושלום:

ונחזור לענין מלת הדסה

ונחזור לענין מלת הדסה, פי ה' תבונה, ד' מלכות ס' שני וזסדים ושליש בועיר אנפין המכסים בו כנזכר לעיל, ה' רזול, שליתתה היוצאת מבין רגליה. ומרדכי היה מיסוד ישראל סבא, לקוז אסתר בת דוד, רצה לומר בת אבא, אזוי של ישראל סבא, שאסתר בת עטרת אבא תוף התבונה כנזכר לעיל. ואזשורוש היה בקלפה, לעמת זעיר אנפין, וזהו ז"ש ר"ש, ר' אלהים ברבוע, ובמלוי ביודין זימטריא ש', הרי ר"ש ז"ש, רצה לומר שהיה ז"ש וכואב בראשו, כדאמרינן שהגבורות שהם ר"ש פאמור, והוא היה מתפאר בהם בזוין בשבעה תקונים נגד זעיר אנפין, זור, כרפס, ותכלת, בויג, וארגמן, כסף, ושש. ושבע דנקבא שהם מטות, ואלו הן - זהב, וכסף, רצפת, בהט, ושש, ודר, וסוזרת. פי יש רצפה שהיא נקודה עצמה, דלית לה מגרמה כלום, והוא תקונים הנכללין בה.

ויין בלכות רב (אסתק א ו), להפך כל התקונים לגבורה:

והשתיה כדת אין אנס
והשתיה כדת אין אנס (אסתר א ו), והשתיה כדת דגמה לקדשה, כקוף בפני
אדם, וזהו כדת, ד"ת הוא ב' פעמים ע"ב ק"ל, שהם זו"ג, ה' הויות לכל א, הרי
שני פעמים ק"ל. ויש בה ע"ב בוסד כודע, ויין בגבורה, שגם הוא ע"ב, ונרבו
בגבורה שגם הוא ע"ב, בסוד בין שגו, שגהנו מסעודתו, כעין דור המדבר
שאכלו ושתו לפני העגל. אין אנס, גימטריא אי"ק, דהינו אל"ף, שמפנו מתקו
הגבורות:

ושתי בקלפה לעמת רחל, וזרש לעמת לאה

Queen Vashti was the Klipah aspect against Rachel and Zeresh was against Lea.

Haman was the tenth after Agag, King of Amalek and was very arrogant with his wealth. He offered 10,000 units of money to draw all levels of judgment as in the 400 men of Esau and 10 champions of Esau. At the end they were all caught and hanged on the Tree to sweeten the judgments.

גם ושתי בקלפה לעמת רחל, וזרש לעמת לאה, לכן המן אתרברב בכבוד
עשרו ורב בניו, שהיה עשירי לאנג, לכן רצה ליתן עשרת אלפים כפר כסף,
להמשיך אליו כל עשרה, ושהיו גבורות. כפר כסף, גימטריא ארבע מאות,
בסוד ארבע מאות איש של עשו, וכנגדו בצקלג נמלטו ארבע מאות. והקדוש
ברוך הוא השיב, הכסף נתון לך, שעשרת אלפים ועשרת בניו אלופי עשו, והיו
על עץ גבוה זומשים, כמזין ל"ך. ותפסו עשרה, כולם בסוד אלפין לישראל,
להמתיק הגבורות כולם:

מצוה לשמות זין בפורים, כי רבוי החסדים דאבא, ממתיק היין

Mordechai was from the root of Moses and Haman was not able to harm him so he went after the entire nation.

The Chassadim of Chokmah sweetens the wine and we need to

mediate on the seven Y ' in name of the world of Atzilut (Chokmah) and B'riah (Binah) - יוד-הי-ויו-הי- and יוד-הי-ואו-הי

והנה המן מושר כזו ממו"ן דמנעפ"ר, שהם ב' גבורות עליונים דיסוד אבא מצד אוזורים, כי מהפנים היה מושר המן לישראל. ומרדכי היה מושר משה, ולשלוז יד במרדכי לבדו לא היה יכול, לכן בקש לדון אזור הרב, וכתוב ביה כי נפל תפול לפניו (אסתר ו' יג), כנגד הכלל והפרט, ובא הגס על ידי אסתר, שהיא מיסוד תבונה, ולכן מצוה לשנות יין בפורים, כי רבוי הווסדים דאבא, ממתיק היין. ומה שיכון בשתינתו, להמשיך היין משבעה יודי"ן דע"ב ס"ג, ישראל סבא ותבונה, לא ישתכר אלא יתבסס עד דלא ידע, כי במקום יין המשמר בענביו, לא ירעו ולא ישויתו בכל הר קדשי (ישעיה יא ט), ולכן כי שזוטיה רבה לר' זירא, בעי רוזמי ואתסי, נמי זוריר שקיא, לבטל הינא של גיהנם:

אל גנת אגוז ירדתי

דרוש למורנו הרב רבי זמים ויטאל זכרוננו לברכה, וגם הוא מדבר בענין פנימית הלבנה. דע, כי שם הוי"ה, ב' אותיות ראשונות, הם אבא ואימא. ו' זעיר אנפין. ה' נוקבא. והד' אותיות עצמן, הם נגד ד' עולמות - אצילות, בריאה, יצירה, עשייה. וכנגדו יש ד' קליפות, כי גם זה לעמת זה וכו'. ועל זה נאמר, אל גנת אגוז ירדתי (שיר השירים ו' יא), כי באגוז יש תזולה קליפה עבה ומרה כלענה, ואזוריה קליפה שנית קשה מאד, ואזור כר בפנים יש קליפה אזורת, שמפסיק המאכל. רצה לומר - שהרי אגוז מתזלק לארבעה זולקים, נגד ארבע אותיות השם, וקליפה זו השלישית, מפסקת בין אלו הארבעה זולקים של אגוז, ולא שמסתלקת אותה מפל וכל, אלא שנקנסת ביניהן, וקליפה זו נגד עמלק, ועל זה אמרו רבותינו זכרונם לברכה, אין השם שלם עד שיכרת זרעו של עמלק. ומלבד אלו השלישית, יש על האכל עצמה קליפה דקה, וכשאוכל האגוז מתביש, גם קליפה זו נאכלת, מה שאין כן בתזולה, שאז עם היותה דקה, היא מרה. ועל זה נאמר (יוזקאל א ד') ומתוכם פעין זושמ"ל וכו', וזושמל גימטריא מלבו"ש, ועוד אמרו רבותינו זכרונם לברכה פעמים זושות פעמים ממלכות, שלפעמים קליפה זו נאכלת, ופעמים אינה נאכלת. וכן האדם, אם ירצה בקל יתקן וממתק הקליפה מה שאין כן באזרות:

וכנגד אלו הארבעה, הם ארבעה אבות נזיקין, וכו' וכן נגד אלו הארבעה, הם ארבעה אבות נזיקין, וארבע ידיעות הטמאה, וארבע מראות נגעים, שנים שהן ארבע, כנגד אדום וישמעאל, ע"ז אפה כפי אל כפי כידוע, וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה תרי מלכי תרי פלכי, שהם ארבעה מלכים, שהם שני מלכי השרשיית, אדום וישמעאל, כל אחד כולל משניהן כנגד. ולטעם הנזכר לעיל, צוה השם יתברך על עמלק זכור וכו' (דברים כה יז). והנה לשאול המלך, צוה השם יתברך להכרית זרעו של עמלק, והוא הביא עמו מלך אגג זוי. וכשבא שמואל, אמר לאגג כאשר שפלה נשים זורפה, כי אמרו רבותינו זכרונם לברכה כי בליקה ההוא הביאו לו שפווה אותה בבית האסורים ונתעברה הימנו, ויצא ממנו הבן, ולכן עם היותו הורג אגג, אמר כאשר שפלה וכו', כן תשכל לשון עתיד, על זרעו הנשאר ממנו, ואמר מנשים, על ידי נשים, שעל ידי אסתר נעשה הנס:

ארוממך ה' כי דליתני ותדע, כי תזולה אוזיות האויבים, הוא בשער המדרגה תזותונה, שער העשירי, כי משם נכנסין למלך. והנה המלכות, היא מדרגה אזורנה מעשרה, והיא ה' שבעים, ונקרא דלת לכמה טעמים כנודע. ועל זה אמר דוד, ארוממך ה' כי דליתני (תהילים ל' ב'), ונודע שהוא מן הנקבא, הוא דלת ושער. גם שם אדני בנקבא, במלוי גימטריא תרע"א, שהיא דלת, לכן אמר דוד, שעם היותו מהדלת, אשר שם מבקשים אויביו לבוא לאוזו, עם כל זה לא שמוזת אויבי לי. לכן מדה כנגד מדה, גם אני ארוממך, וזהו ארוממך כי דליתני, רצה לומר כי עם היות שאני מדלת, לא שמוזת וכו'. כי שתי אותיות י"ה לא מתפרשין, אבל ו"ה כפי מעשה בני אדם, ולפעמים מתפרשין. והנה כשגורם העון, מתפרש ה' מן ו', על זה נאמר נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל (עמוס ה' ב'), רצה לומר לקום מאליה, אבל תקום על ידי אזור, על ידי ו', רצה לומר על ידי שיורד למטה, ומעלה אותה:

שבע יפול צדיק וקם עליו נאמר, שבע יפול צדיק וקם (משלי כד טז), פירושו - כי הצדיק שהוא היסוד, הוא ו', הוא מלכות השבע, אם כן פירושו שבע יפול צדיק וקם, רצה לומר צדיק

שְׁהוּא יְסוּד, נֹפֵל בְּמַלְכוּת שְׁהוּא שִׁבְעַ, אֵין צָרִיךְ אַזְוֹר לְהַקְיִמוֹ, אִךְ הוּא קָם
בַּעֲצָמוֹ:

וְאָמַר עַל אֶסְתֵר וּתְלַבֵּשׁ אֶסְתֵר מַלְכוּת, רְצָה לֹמַר שְׁנִתְלַבֵּשׁ אֶסְתֵר בְּמַלְכוּת בֵּית דָּוִד
וְהַמֶּן הָרָשָׁע, בְּעוֹן שְׁלֹא הִרְגַּ שְׂאוֹל אֶת הָאֲנָנִי, הִיָּה קָם זֹס וְשָׁלוֹם לְכָלוֹת
שְׁזוֹנָיָהֵן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, בִּימֵי מְרַדְכֵי וְאֶסְתֵר שֶׁהוּא מְזוּרְעוֹ, לְכֵן הִיָּה מְרַדְכֵי
מִשִּׁתְדֵּל בְּעֵינָיו, וְאָמַר עַל אֶסְתֵר וּתְלַבֵּשׁ אֶסְתֵר מַלְכוּת (אֶסְתֵר ה' א'), רְצָה לֹמַר
שְׁנִתְלַבֵּשׁ אֶסְתֵר בְּמַלְכוּת בֵּית דָּוִד. וּבָזָה נִצְוֹלוֹ יִשְׂרָאֵל, שֶׁקָּדַם דָּוִד וְהִתְפַּלֵּל עַל
זֶה, וְזֶהוּ לְמַעַן יִזְמַרְךָ כְּבוֹד בְּיוֹם, וְלֹא יֵדֵם בְּלִילָהּ, עַל דְּרַךְ אֱלֹהֵי אֶקְרָא יוֹמָם,
וְלְכֵן ה' אֱלֹהֵי לְעוֹלָם אֹדְרָךְ:

סוּד אַרְוּמָמָךְ

וְנִלְעָד, שְׁזֶהוּ אַרְוּמָמָךְ, רְצָה לֹמַר לְרוּמָם וּלְהַעֲלוֹת ה' לֹו, וְאִזְ לֹא יוֹכְלוּ
הָאוֹיְבִים לְאֹזוֹ, כִּי יוֹרֵד יְסוּד דְּכוּרָא וּמַעֲלָה אוֹתָהּ, בְּאִפְסָן שְׁבִהֲתוּזְבְּרוֹת ה' עִם ו',
אֵין הֶקְלִיפוֹת יְכוּלִין לְהִתְאֹזוֹ בְּהֵם כָּלְל:

הַמְגִלָּה נִקְרָאת בְּיוֹם וּבְלִילָהּ

The Megila is read at night and day to elevate Malchut to Netzach, Hod and Yessod where the other sode can not hold.

לְכֵן הַמְגִלָּה נִקְרָא סִפְרָ וּמְגִלָּה, סִפְרָ נִגְדָ ו', וּמְגִלָּה נִגְדָ ה'. זֹסוּד וְדִין, יוֹמָם וּלְיָלָהּ,
לְכֵן נִקְרָאת בְּיוֹם וּבְלִילָהּ. וּבָהּ תַעֲלֶה הַמַּלְכוּת הַנְּזַכְרָת לְעִיל, לְנִצּוֹז הוֹד יְסוּד
כְּנֹדַע, שְׁאִזְ אֵין הוֹזִיצוּנִים יְכוּלִין לְהִתְאֹזוֹ:

יְהוּדִית וְאֶסְתֵר, חֲנֻכָּה וּפּוּרִים, נִצַּח הוֹד

וְדַע, כִּי אוֹתִיּוֹת א"ב, הֵם אוֹתִיּוֹת הַחֶבֶר, וְאֹזוֹר כָּךְ כָּל"ם, אוֹתִיּוֹת מְקָרָה, וְזֶה בַּה
שְׁמוֹ וּבַה שֵׁם בְּנוֹ, פִּירוּשׁ - כִּי שְׁנֵי פְעָמִים מ"ה, גִּימְטְרִיא מְקָרָה. וְאוֹתִיּוֹת ז"ס הֵם
זִקְבָא, נִגְדָ יְהוּדִית וְאֶסְתֵר, זִנְזָכָה וּפּוּרִים, נִצּוֹז הוֹד. וּכְנִגְדָן שְׁתֵּי רְצוּעוֹת
דְּתַפְלִין, אוֹזוֹת אַרוּכָה הַשְּׂמֵאֲלִית שְׁכַנְגָד הוֹד, הִיא זֹפְלָת, לְכֵן נְאָמַר סוּמְרָה ה'
לְכָל הַנְּזַכְרִים (תְּהִילִים קְמוֹה יד), שְׁהֵם נִצּוֹז הוֹד, שְׁהֵם ז"ס, הֵם סוּמְכִין אֶת הַנְּזַכְרִים.
וְיָדוּעַ כִּי שְׁלִשָּׁה אֹזוֹרוֹנוֹת שְׁבַע־מִידַת תְּפִלָּה, הֵם נִצּוֹז הוֹד יְסוּד, לְכֵן בְּזוּזוּכָה
וּפּוּרִים, אֲנִי אוֹמְרִים עַל הַנְּסִים בְּהוֹדָאָה, שְׁהוּא כְּנִגְדָ הַהוֹד, לְכֵן אֲמָרוּ בְּלִשׁוֹן

גם, לכן המן הרשע עשה עין גבוהה נאמה, בעצת ורש אשתו, כי זה לעמת זה וכו'. ונהרגה ושתי תזולה, כדי שתתרום המלכות לאסתרו:

ונוח בחמשה עשר בו והגה מאברהם עד שלמה, היו ט"ו מלכים, והיה הלכנה במלואה, ומלך שלמה בכפה, ודוד המלך היה הי"ד, ודוד גימטריא י"ד, ושפך דמים בידו, ועל זה נאמר בי"ד הרגו בשונאיהן, ובט"ו נזו כולם, שהוא שלמה:

והשמש יצא למזרח דכורא, והלכנה ממערב והשמש יצא למזרח דכורא, והלכנה ממערב, והשמש אינה משנה הלכנה, והלכנה משנה, כי היא מתזדשת, הלו זודש, ובתזולה נראית במערב, ואזר כף מתקרבת למזרח מעט מעט עד ט"ו ימים. ועל זה נאמר, יש דרך ישר לפני איש ואזוריתה דרכי מות (משלי יד יב), והינו השמש שהוא האיש, ההולך תמיד בדרך ישר, כי לעולם יוצא ממזרח, ולעולם הוא מאיר באפן אזור. ואזוריתה שהיא הלכנה ההולכת לאזור שהיא משנה הלכנה, והם דרכי מלשון רבים, והם דרכי מות, שאזור כף נשאר בכלי אור, וזהו וילך לאזור ולא לפנים, וזהו אזור וקדם צרתני (תהילים קלט ה):

הלכנה מקבלת אורה מהשמש שמאיר בה והגה כבר ידעת, כי הלכנה מקבלת אורה מהשמש שמאיר בה, וכפי מה שתתקרב למערב, מתזדשף אורה. וכשהיא ממש בתזולת הלכנה במערב, מקום ביאת השמש, מתזדשף לגמרי, כי השמש בגלגל הרביעי, והיא בגלגל הראשון. ובהיותה ממש נגד השמש, כל האור באזורים, ואין בה שום אור בפנים ככל, כי באזורים היא מאירה לנו, לכן אז יונקים הזוצונים, וזהו נזרו אזור (ישעיה א ד), ויונקים הזוצונים מהאזורים, כי מהפנים אין יכולין כנודע:

מתחלת האור להאיר בפניה והגה בשמתזולת הלכנה להפרד מעט מעט ממערב, אז מתזולת האור להאיר בפניה, עד בט"ו ימים, יוצאת ממזרח אז השמש אל עבר פניה מכל וכל, ואין לה אור באזורים ככל:

הלכנה נקראת סהר, ונקראת ירח, ונקראת לבנה

וידע, כי הלכְּנָה נְקֵרָאת סְהַר, וְנְקֵרָאת יֶרֶחוֹ, וְנְקֵרָאת לְבָנָה, וְגַם הַשְּׁמֶשׁ יֵשׁ לָהּ שְׁלֵשׁ שְׁמוֹת כְּנֻגָדָם, שֶׁהוּא - זֶרְס, זֹמָה, שְׁמֶשׁ. וְהַלְּבָנָה בְּתוֹזְלוֹת זֹהוּשָׁה, נְקֵרָאת סְהַר, כִּי אֵין לָהּ אֹר בְּפָנֶיָם, אֶלָּא מֵעַט מוֹעִיר, כִּי הַלְּבָנָה נֹקְבָא מִכ' עֲלִיוֹנָה, וַיִּדְוַע כִּי עִם הָיִית ה' נֹקְבָא, אֵינָה דִין גְּמוּר כְּנֹכַר, וְהוּא שֵׁם אֱלֹהִים, רְצָה לֹמַר הַפָּנִים שְׁלוֹ. וּבַהֲיִוֹת הַשְּׁמֶשׁ כְּלוֹל מִשֵּׁם י"ה זֹכְמָה וּבִינָה, נֶאֱמַר כִּי שְׁמֶשׁ וּמִנָּן ה' אֱלֹהִים (תהילים פד יב) רְצָה לֹמַר - נְקֵרָא בְּשֵׁם הַיְו"ה מֵאַבָּא, וְאֱלֹהִים מֵאַבָּא, וְה' אֲזוּרֹנָה הוּא שֵׁם אֲדֻנִי. וּבְתוֹזְלוֹת זֹהוּשָׁה יִנְקַת מֵאַזְזוּרִים דְּאֱלֹהִים, גִּימַטְרִיא ר', וְס"ה אֲדֻנִי, גִּימַטְרִיא סְהַר. וּכְשֶׁאֵין בְּפָנֶיהָ אֹר כְּלוֹל, הִיא סְהַר, כִּי לָזֶה יוֹסֵף הַצְּדִיק שֶׁהָיָה רֵאשִׁי לְהוֹלִיד י"ב שְׁבָטִים מִבְּחוּזֵינָת מַלְכוּת, וּבַעֲבוּר שֶׁהוֹצִיא י' טַפִּין מִי צְפָרְזִי יְדִיו, שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּפְּזוּ זְרוּעֵי יָדָיו (בראשית מט כד), נֶאֱסַר בְּבֵית הַסְהַר י' שָׁנִים, וְלֹא הוֹלִיד אֶלָּא ב', מִנְּשֵׂה וְאַפְרִים. וְאַפִּילוּ אֶלּוּ, לְפִי שֶׁאֱמַר לְשֵׁר הַמִּשְׁקִים כִּי אִם זְכָרְתִנִּי (בראשית מו יד), גִּתְעַכֵּב עוֹד ב' שָׁנִים בְּבֵית הַסְהַר. וְזֶהוּ מִנְּשֵׂה, לְשׁוֹן שְׁכֻזָּה:

וּבְכָל לַיְלָה וְלַיְלָה הוֹלֵךְ וּמִתְרַבֵּה הָאֹר שֶׁבְּפָנֶיהָ, עַד ט"ו יוֹם בְּאַפֵּן כְּשֶׁהִיא זֹשׁוּכָה מִכָּל וְכָל הִיא סְהַר, וְכִשֶּׁהִיא מִתוֹזְלוֹת לְהֵאִיר נְקֵרָאת סְהַר כְּנֹכַר לְעֵיל, וּבְכָל לַיְלָה וְלַיְלָה הוֹלֵךְ וּמִתְרַבֵּה הָאֹר שֶׁבְּפָנֶיהָ, עַד ט"ו יוֹם, שֶׁהוּא מְלֵאָה, וְהֵם בְּאַזְזוּרִים דְּאֱלֹהִים ט"ו אוֹתִיּוֹת, נֶגְדַ ט"ו יוֹם. גַּם אוֹתִיּוֹת אֱלֹהִים מְלֵא י"ה, שֶׁהִיא מְלֵאָה מִן י"ה, שֶׁהוּא גִימַטְרִיא ט"ו. וּמִט"ו וְאַיְלָה, הִיא זֹוֹרֶת לְזֹשׁוּף. וְזֶה סוּד שֶׁנֶּאֱמַר עַל יַצְזוֹק וְתַכְהֵן עֵינָיו מִרְאוֹת (בראשית כו א):

שְׁלֵשׁ קוּיִם

כִּי אַבְרָהָם זֹסֵד עַלְמָה, כִּי יֵשׁ זֹסֵד עֲלִיוֹן, וְזֹסֵד עוֹלָם, וְזֹסֵדֵי דוּד. זֹסֵד עֲלִיוֹן, בְּזֹכְמָה. וְזֹסֵד עוֹלָם, בְּזֹסֵד, כִּי הַנּוֹקְבָא נְקֵרָא עוֹלָם כְּנֹדַע. וְזֹסֵדֵי דוּד, בְּנִצְזוּ הוּד, וְהֵם תְּרֵי פְלִגֵי גּוֹפָא, נְקֵרָא זֹסֵדֵי לְשׁוֹן רַבִּים. וּכְנֻגָדָן - כַּהֵן גְּדוּל, בְּזֹכְמָה. סִנָּן, בְּזֹסֵד. כַּהֵן הַדְּיוּט, בְּנִצְזוּ. וְאַבְרָהָם לְקוּזוּ הַכְּהוּנָה מִמְלַכְי צְדָק, שֶׁהָיָה כַּהֵן לְאֵל עֲלִיוֹן, וְהוּא שֵׁם בֶּן נֹז. כִּי ג' בְּנֵי נֹז, הֵם ג' קוּיִן, שֶׁהֵם זֹסֵד גְּבוּרָה תַפְאָרֶת, זֹסֵד שֵׁם, גְּבוּרָה זֹם, תַפְאָרֶת יִפְתָּ. וְכֵן בְּצַד שְׁמַאֵל, לְוִים הַמִּשְׁוֹרְרִים בְּבִינָה, שֶׁהוּא אוֹמַר שִׁירָה בְּפֹה, שֶׁהֵם גִּר, וּמִנָּן בְּיַד גְּבוּרָה, וְכִנּוּר בְּהוּד. (ספרים אֲזוּרִים: וְשׁוּעַר בְּרַגְלִים בְּהוּד):

קריעת ים סוף

והנה מאברהם יצא ישמעאל, ומיצחק יצא עשו, שהם בקליפות דין ורומים, כי זה לעמת זה וכו', והם לבנה וזומה שבקליפות, מלשון אף וזומה. ובקריעת ים סוף פתיב, והמים להם וזומה (שמות יד כב), ואמרו רבותינו זכרונם לברכה מה אלו עובדי עבודה זרה וכו'. ובזומה היה רוצה קליפות מצרים לשלוט על ישראל, כי מצרים בני זום מצד הגבורה, ולכן הבן האוהב בני כושי שזור, והשני מצרים הם מעט יותר לבנים, והוא מצד דין שבקליפות זומה. והשם יתברך עושה מהמים זומה במקום זומה, וזומל על ישראל:

אין מברכין על הלבנה עד שתתמלא פגימתה

ונזזור לענין, כי ביצחק פתיב ותכהן ענינו מראות (בראשית כו א), כי אזור הזקנה, פדרך שהלבנה אזור ט"ו ימים אחרונים, ואמרו רבותינו זכרונם לברכה אין מברכין על הלבנה עד שתתמלא פגימתה. והענין, כי בבריאת העולם נבראים השני מאורות שוין, וקטרנה הלבנה וכו', ולפיסה אמר הצדיקים יקראו על שמה. והענין, שיש שלש ראשונות ויש קצות וגוקבא מתנות היסוד, ובבריאת העולם היו שניהם שוין, דהינו בשש קצות, כבנים שהם בין דרועי אמא, וקטרנה שהיתה רוצה לעלות בשלש ראשונות, ונתמעטה מדה כנגד מדה וירדה למטה, דהינו לכי ומעטי את עצמה, כי כל הרוצה להתלבש בגאון נופל, ואם יתקן עצמו פראוי, יעלה. וכן אמר השם יתברך ללבנה שהצדיקים יקראו על שמה וכו', רצה לומר שתעלה לשלש ראשונות, לאותו מקום שהיה רצונה בתזולה, ואז יקראו על שם של עכשו, שהיא נקראת מאור הקטן. וזה סוד צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם, שהיא מתעלה יותר מהשמש. וזה שנאמר והיה אור הלבנה כאור הזומה וכו' (שעיה ל כו), רצה לומר שאור הלבנה שיהיה שבעתים ממה שהוא עתה, ואור הלבנה יהיה כאור הזומה, ויהיו שוין בזוהרם, וזה לימות המשיח, ואז שניהם שוין במקדם קטרונה. אף מה שכתבנו, הוא לעתיד לבא, הוא צדיקים יושבים, ותהיה היא עטרה על ראשם:

בתחלת חדושה נקרא סהר

ונזזור לענין, כי בתזולת זדושה נקרא סהר, והיא אות ה'. ודע, כי העולם מצד צפון פרוץ בלי מוזיחה, ואין שם ישוב, כי אות ה' יש לה שלש מוזיחות לבד, ומקומה הפרוץ כנגד צפון, בהיותה הה' באורה, גם שם יש לה הארה, מאלו

השליש מוזיחות, ואם לאו על זה נאמר מצפון תפתחו הרעה (רמיה א יד). אמנם
מוזיחה ג' פתוח, ויש בה זולון לצד מורוז, ומשם מאיר השמש, זהו ופתחו זולוני
רקיע:

סוד אות ה' ואות ב'
ועל זה נאמר הכתוב, בראשית ברא אלהים (בראשית א א), כי ב' נברא העולם,
כי גם הב' יש לה שלש מוזיחות, אלא שאין בה זולון, כמו אותה שיש בר'גל
שלישית של ה'. ולכן אמר והארץ היתה תהו ובהו וזושה (בראשית א ב), כי לא
היה מקום לצאת בה האור, ולכן כתיב אלה תולדות השמים והארץ בהבראם
(בראשית ב' ד), בה' בראם, ואז היה האור בעולם שבאותה מוזיחה של צד מורוז
שהיא פתוחה כנזכר לעיל, משם יוצא האור המאיר לעולם:

לעתיד לבא נזכה לצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהן
ולכן השמש נקרא זורס, אותיות זורס, כשהיה במדרגה התחתונה, שנהפך ה'
של סהר לזו' של זורס אותיות זורס, אין לה מקום לצאת בו האור, ועל זה נאמר
האומר לזורס לא יורוז (רש"י איוב מא כב), כי כשנקרא זורס לא יורוז כלל,
והלכנה נקראת סהר, וכשהיא מתרונקת מבערב, אז תכלא אור בפניה, וכל מה
שהולכת למורוז מאירה יותר, עד שבט"ו יום בהיותה במורוז היא מלאה מכל
וכל כנזכר לעיל. ובזורה זוורת ומזשכת כנזכר לעיל, ועל זה נאמר אני מלאה
הלכתי וריקם השיבני (רות א כא), רצה לומר כשיצאת מבערב, היתה הולכת
ומתמלאת מאור, וריקם השיבני רצה לומר בזורה, נמצאת אזור כף ריקם מכל
וכל, אם כן למה תקראנה לי נעמי, וה' הבור לי (רות א כ), וזורתה להיות זושה
מכל וכל. ולעתיד לבא שתעלה במדרגה עליונה, צדיקים יושבים ועטרותיהם
בראשיהן, אז יהיה אור לעולם, ולא יזורס, וזה אי אפשר כי אם לעתיד לבוא
אי"ה אמן:

שער הפסוקים

מגלת אסתר:

פרק ב':

סוד הנקדה עצמה הפנימית

ויהי אומן את הדסה היא אסתר בת דודו (אסתר ב' ו):

דע, כי אסתר בגימטריא תרע"א פוזזות עשרה, והוא סוד הנקדה עצמה הפנימית המסתתרת, והיא י' של אדנ"י. כי אדנ"י במלואו עולה תרע"א, ורו"ת הוא מלוי אדנ"י, וכן תו"ר גם כן הוא מלוי אדנ"י, וזה סוד, (אסתר ב' טו) ובהגיע תור אסתר בת אביוזיל וכו':

תהלים פרק כ"ב:

הצילה מחרב נפשי, ראשי תבות המן

'הצילה' מוזרוב נפשי (תהלים כב כא):

(מוזולתו) ראשי תבות המן. וכבר ידעת, כי מזמור זה נאמר על ידי אסתר בענין צרת המן האנגי, ואמרה הצילני מהמן, שהוא מזרע עשו הרשע, שנתברך בזרוב. כמו שאמר הכתוב, ועל זרפך תזיזה (בראשית כו מ). (ע"כ מוזולתו).

שער במאמרי רז"ל

מסכת מגילה

הברכות שקבל יעקב אבינו

באמר בגמרא מסכת מגילה פרק א' (דף י"ז עמוד א) וזה לשונו: תניא היה יעקב אבינו בשעה שנתברך מאביו בן ס"ג שנה. כבר נתבאר בענין ששה בני לאה הגוברים ובת אונת זקבה, איה אורות המוזזין דועיר אנפין בזוינת סתומה עד מקום הזוזה שלו, והם שש ספירות ושליש, כל אונת פכולה מעשר, הרי ס"ג. והם פתר זוכמה בינה דעת זוסד גבורה ושליש תפארת, ואזור כף משם ואיך מתגלים אורות הזוסדים, ואז יעקב העומד בפני זעיר אנפין מן הזוזה ולמטה נעשים לו המוזזין שלו, ומקבל הברכות האלו. אבל להיות שערין המוזזין דמצד אבא הגנויים תוף נצוז הוד יסוד דאבא אשר הם נמשכים אל יעקב פנודע עדיין הם נעלמים תוף היסוד דאבא, וכנגד כסוי הנה הוצרף יעקב לשבת עוד נטמן בבית עבר י"ד שנה שקבל הברכות כנזכר:

ספר לקוטי הש"ס

מסכת מגלה

חלדה הנביאה ודבורה הנביאה

אמר רב זוזמן לא יאה יהרא לנשי תרתמי נשי נביאותיה הוי והוי יהירין והם זיבורא ופרכשתא. פירוש הדברים, כי באצילות יש עשר ספירות, שמונה הם דבורים, ושתי נקבות בינה ומלכות, וכנגדם הם אלו שתי נביאות וזלדה נגד האמא מלשון העלם והיא אשת שלום שהוא יסוד העליון, ולכן שלם בנקוד קבוצין ולא בנקוד וא"ו, כי הוא ביסוד העליון נעלם ביותר, נתיב לא ידעו עיט ולכן היא נעלמת והפסידה נביאותה על שאמרה אמרו לאיש הזה בלשון בזוי. ודבורה היא כנגד הנקבא מלכות, ולכן אמרה שירה, כי הנקבא משוררת תמיד, כמו שכתוב בזהר בפסוק אלהים אל דמי לך (תהלים פג ב), ולכן דוד המלך עליו השלום הבא מעדה היה משורר תמיד:

צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם

והענין הוא כי שרשי הנשמות הם נזלקים לשנים זכרים ונקבות שהם זוסדים וגבורות, ולעתיד יהיה הגבורות עקר הנהגה, ועליהם נאמר צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם וגו', וכן היה בתזולת הבריאה שלא היה פגם כלל, כי קין היה שרש הגבורות והבל שרש הזוסדים, וזה שנאמר קניתי איש את ה' (בראשית ד' א) שהיה משתף מזהבמת הנושע וכו' ותקרא שמו קין (בראשית ד' א), אבל הבל היה טוב, כזה נאמר ותוסף ללדת וגו' (בראשית ד' א), וקין הוצרך תפלה. והבל לא הוצרך תפלה כי היה מתקן, וקין יצא ראשונה והוא הבכור רק שיצא מערב, ואזר כך זוזר ונתקן בראובן:

קין - ראובן

וזה שנאמר ראו בן (בראשית כט לב), וכי לא היו יודעים שהוא בן, אלא פרושו שהוא בן ראשון שנולד בעולם, והוא היה קין, וכונת יעקב היה להולידו מרוזל כי שם הגבורות ממותקות, ובא בלאה שהם גבורות זזקות, וזהו מה שכתוב בזהר בינה אף על גב דלאו אידי דינא אבל מסטרהא מתערין דינין, והיא לאה בזוינת בינה, וזהו מסטרהא דינין מתערין וגו', כי הגבורות בה זזקות, ואם לא זוטא ראובן במעשה בלחה היה זוכה לכל הגדולות, כמו שתרגום אוניקלוס, וזה

שְׁאֵמַר הַכְּתוּב הַלֵּא אִם תִּיטִיב שְׂאֵת וְגו' וְאִם לֹא תִיטִיב לִפְתּוֹז זֹטָאֵת רוּבֵין (בראשית ד' ז), רְבוּז בִּיאָתוֹ שֶׁל קִיץ בְּרוּזֵל אוֹ בְּלֵאָה אִם יִטִיב בְּמַעֲשָׂיו יִבֵּא בְּרוּזֵל שְׂהִיא רְבוּזָה, וְהַסִּימָן "לִפְתּוֹז זֹטָאֵת" רוּבֵין שְׂרֵאשִׁי תְבוּת רוּזֵל, וְאִם לֹא, תִבֵּא בְּלֵאָה, וְכֵן כְּתִיב הַלֵּא שְׂהוּא לְמַפְרַע לֵאָה, וְרָצָה לֹמַר הַלֵּא כִּמוֹ אִם לֹא תִיטִיב בְּהַפֵּךְ מִה שְׂנֵרָאָה מִן הַכְּתוּב.

בְּחֻמְשָׁה חֲסָדִים הַקְּלִיפּוֹת אֵינָה אוֹחֲזִים בָּהֶם, וְכָל מֵה שְׂמַתְפָּשֵׁט הוּא טוֹב וְדַע כִּי בְּזוּמְשִׁיָּה זֹסְדִים הַקְּלִיפָה אֵינָה אוֹחֲזִים בָּהֶם וְכָל מֵה דֹאֲתַפְּשֵׁט הוּא טָב, אֲבָל הַגְּבוּרוֹת כֹּאֲשֶׁר יוֹעֲאִים מְרוּזֵל תִּכְף אוֹחֲזִים בָּהֶם הַזּוּיִצְנִים, אֲבָל לְמַעֲלָה אֵין לְהַזּוּיִצְנִים אֲזוּזָה בָּהֶם, וְלָזֶה אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ וְכְרוּזָם לְבָרְכָה אִם תִּיטִיב תִּסְתַּלַּק לְמַעֲלָה, וְכֵן מִצֵּינוּ שֶׁעַד שֶׁלֹּא זֹטָאוּ יִשְׂרָאֵל בְּעֶגֶל הִיתָה עֲבוּדָה בְּבַכּוּרוֹת, וְכֵן הָיָה רֵאוּי רֵאוּבֵן, אֲלֵא שְׂפָנָם וְנָתַן בְּכוּרָתוֹ לְיוֹסֵף, אֲבָל לֹא נִטְלָה מִמֵּנוּ לְזַמְרִי, כִּי לְעוֹלָם הוּא נִקְרָא בְּכוֹר לְיִשְׂרָאֵל.

וְחֹזֵר קִיץ וְנִתְקַן בְּאֵלוֹ שְׂתִי בְּחִינּוֹת שֶׁל יוֹסֵף וְיִתְרוֹ וְזוֹזֵר קִיץ וְנִתְקַן בְּאֵלוֹ שְׂתִי בְּזוּיִצְנֵי שֶׁל יוֹסֵף וְיִתְרוֹ, וְהֵם בְּזוּיִצְנֵי גְבוּרוֹת, כִּי מִיִּתְרוֹ בְּאֵתָה רוּזֵב הַזּוּזָה, מִמְּנֵה זֹזְבֵר הַקִּינִי, וְגַם מִן הַגְּבוּרוֹת בְּאֵתָה יַעֲלֵ אִשֶׁת זֹזְבֵר הַקִּינִי, דְּהֵינּוּ רוּזֵב וְיַעֲלֵ בֵּא בְּעַלִּי, וְזוּזָה בְּזוּזְבֵר, לָזֶה אָמְרָה: רוּזֵב כִּי עַל אוֹיְבֵי (שְׂמוּאֵל א פֶּרֶק ב' א), כִּי הִיתָה מְרוּזֵב וְנִתְהַפְּכָה בְּיַעֲלֵ. וְזוּזְבֵר בְּזוּזָה, וְזֶה שְׂאֵמַר הַכְּתוּב וְאֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרָן לָקִיז לֹו מִבְּנֹת פּוּטִיאֵל (שְׂמוֹת ו' כה):

מְגִלַּת אֶסְתֵּר

זֶם זֶה מְהָרֵב רַבִּי זוּיִים וְיִטָּאֵל וְכְרוּזָו לְבָרְכָה: דַּע כִּי סָמְכוּ לְמַגְלַת אֶסְתֵּר מִדְּכְתִיב כְּתוּב בְּסִפְרָא* (אסתר ט' לב), פְּרוּשׁוֹ הַגָּה בְּסִפְרָ מְלוֹאוֹ כִּזֶּה בִּי"ת סָמ"ךְ פֶּ"א רִי"ש עוֹלָה אֶלְף קַמ"ה כְּמַנְיָן מַגְלַת אֶסְתֵּר עִם הַכוּלָל. וְנִרְאָה לִי דְצִרִיף לֹמַר עִם הִ"א אוֹתִיּוֹת עוֹלָה מַגְלַת אֶסְתֵּר זֹסֵר יו"ד:†

מ"ם וְסָמ"ךְ שְׂבִלּוּחוֹת בְּגַס הָיוּ עוֹמְדִים מְהָרֵב זְל"ה: מ"ם וְסָמ"ךְ שְׂבִלּוּחוֹת בְּגַס הָיוּ עוֹמְדִים. כְּכֹר יִרְעֵת כִּי שְׂתִיּוֹן בְּסוּד הַבִּינָה כְּזוֹדַע, כִּי יֵשׁ לֵאָה וְרוּזֵל, וְכַנְגָדָם לְמַעֲלָה בִּינָה וְתַבּוּנָה. וְבִינָה הִיא כְּנַגְדֵּךְ

(א) אֲוִלִי צִרִיךְ לֹמַר, "וּמֵאֵמֶר אֶסְתֵּר קָיִם דְּבָרֵי הַפָּרִים הָאֵלֶּה וְנִקְטַב בְּסִפְרָ (אסתר פֶּרֶק ט' לב).

לָאָה, וּתְבוּנָה כְּנֶגֶד רִחוּל. וְהִנֵּה תְבוּנָה יוֹרֶדֶת לְמִטָּה, וְאֶת־לִבָּשֶׁת בּוֹעֵיר, וְלִכְן
נִקְרָא אִם עַל הַבָּיִים, וְזוֹ נִקְרָא מִ סְתוּמָה דְרַבִּיעָא עַל בְּנֵהָ. אִךְ הַסֵּמֶךְ הִיא
הַבִּינָה יוֹתֵר סְתוּמָה וְנִעְלָמָה. וְעֵין מֵה שְׁפִתוֹב בְּסִפֵּר עֵין הַזְּוִיִּים בְּשַׁעַר הַכְּלָלִים
פָּרַק י"א מֵהוּ שֵׁבֶנֶס הָיוּ עוֹמְדִים. גַּם זֶה מוֹהֵרֵב זְלִ"ה:
